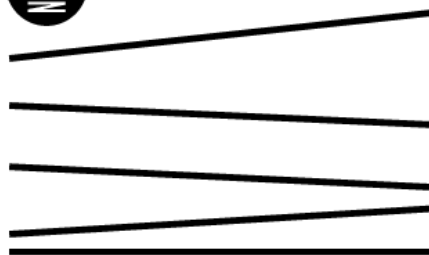

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

En skøn Historie om de syv vise Mestere, ...

Udgivet år og sted | Publication time and place: [S.l.] : [s.n.], Trykt i dette Aar [ca. 1800]

Fysiske størrelse | Physical extent:

104 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dr J Miss Mayhew.

58, - 459.

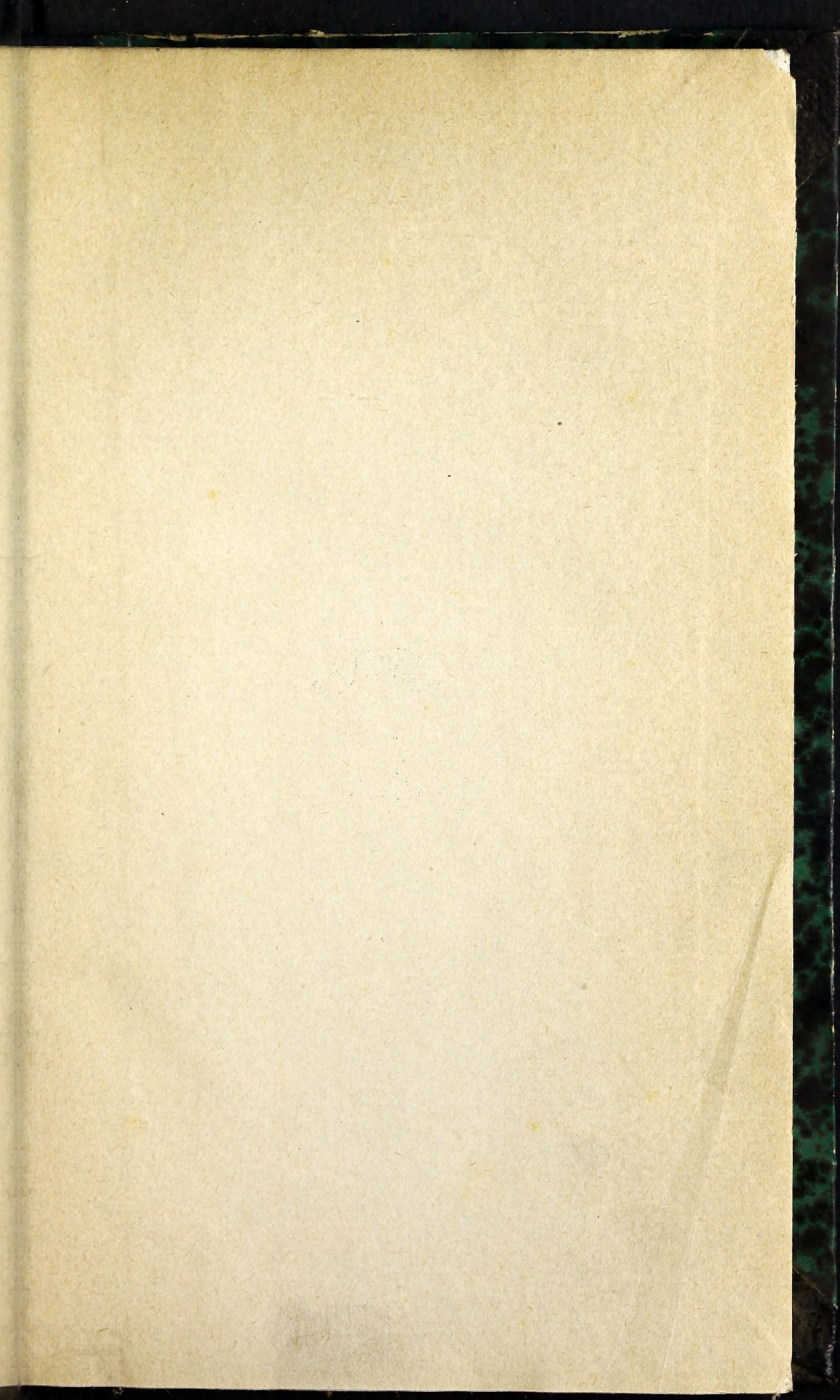
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 15149 4

+Rex

En skøn Historie

om de

Syv vise Mestere,

Hvorledes den rommerste Keiser Pontianus, anbetroede dem sin Søn Diocletianum, for at undervise ham i de syv frte Konster. Og hvorledes han, formedelst hans Stedmoders Utroskab, blev syv Gange ført til Galgen, men hver Gang, ved Mesterens skønne Signelser, reddet fra Døden, og blev siden Keiser i Rom.

Meget lystig og nyttig at læse imod de falske
1905. h. 1564. Kvinders Utroskab.

Trykt i dette Aar.

En l'année 1789

Le 1er Mars 1789

Le 1er Mars 1789, le jour où l'on a vu pour la première fois le peuple de Paris se lever contre son Roi, et où l'on a vu le Roi se lever contre son peuple, c'est le jour où l'on a vu le peuple de Paris se lever contre son Roi, et où l'on a vu le Roi se lever contre son peuple.

Le 1er Mars 1789, le jour où l'on a vu pour la première fois le peuple de Paris se lever contre son Roi, et où l'on a vu le Roi se lever contre son peuple.

Der var en Keiser ved Navn Pontianus, han regjerede i Rom, en meget viis Mand, han tog sig til Hustrue en rommersk Konges Datter, hun var skøn og tugtig, han havde hende meget kjær, hun blev frugtsommelig og fødte en Søn, som blev kaldet Diocletianus, han vorte og blev Verden kjær. Da Drengen var syv Aar gammel, blev hans Moder (Keiserinden) syg, men da hun saae, at hun ikke kunde blive sund igjen, lod hun hendes Mand (Keiseren) komme til sig. Da han kom, sagde hun: min allerkjæreste Gemål, jeg befinder, at min sidste Time nærmer sig, derfor vil jeg bede eder en Bøn sørend jeg dør. Keiseren sagde: kjære Gemalinde, begjær hvad I vil, er det muligt, skal det blive eder bevilliget. Da sagde Keiserinden: jeg befinder, at mit Levnet er ikke mere og om jeg dør, saa tager I, maaskee, en anden Gemalinde, saa beder jeg eder, ikke at lade hende raade over min Søn, men at han maa blive sendt

bort fra eder, for at lære Kunst og Wiisdom, det er en Ting, som aldrig skal angre eder, og gavner min Søn, og holder ham ved Livet; men kommer han i hendes Gewalt, saa maa han døe. Keiseren svarede: Gemalinde, det skal skee efter eders Willie, om jeg gifter mig igjen. Derefter vendte Keiserinden sig fra ham, og skildtes fra Verden. Derover havde Keiseren i lang Tid stor Kummer og Bedrøvelse. Han lod hende ypperlig begrave, som en Keiserinde sømmer. Da Keiseren ikke kunde glemme sin Gemalindes haarde Tab, saa vilde han i lang Tid ikke gifte sig. Da han nu engang om Natten laae i sin Seng, tænkte han paa sin Søn, og sagde ved sig selv: jeg har kun een Søn, og mig synes det var got, mens han er ung, om jeg lod ham lære Kunst og Wiisdom, dermed kan han regjere Riget efter min Død. Om Morgen sendte han strax Bud efter sine gode Mænd og Raad i Riget, og raadsløge sig med dem derom. De sagde: Herre, der er syv Mestere i Rom, der ere meget vise, og overgaaer alle i Wiisdom og Konster, een af dem skulle I anbetroe eders Søn, at han opdrager ham og underviser ham i verdslige Ting. Da dette Raad var givet Keiseren, sendte han strax Bud efter dem at de skulde komme til ham, hvilket ogsaa skeede. Keiseren modtog og beværte dem vel, og sagde til dem, Høiwise Mestere, veed I af hvad Aarsag jeg har sendt efter eder? De svarede: naadige Herre, det er os ubevidst. Da sagde Keiseren: jeg har en eneste Søn, hvis Opdragelse og Underviisning jeg vil anbetroe een af eder, at han efter min Død maatte udrette alting vel, og regjere Riget til dets Gavn og Bessjermelse.

Keiser Pontianus anbefaler sin Søn de syv vise Mestere, at de skulle undervise ham; hvilke byggede ham en Sahl paa et Bjerg.

Da sagde den første Mester, som hedte Baccillas: Herre, betroer mig eders Søn, jeg vil lære ham i syv Aar, at han skal forstaae saa meget, som jeg og mine Staldbrodre. Da sagde den anden Mester, Lentulus: Herre-Keiser, jeg haver i lang Tid tjent eder, og ingen Løn faaet, og jeg begjærer intet andet til Løn, end det, at I betroer mig eders Søn, da vil jeg lære ham i sex Aar, at han skal forstaae saa meget, som jeg og alle mine Staldbrodre. Den tredie Mester hedte Cato, han sagde: naadige Herre, eders Naade veed, at jeg haver været hos eder i stor Nød, og min Tjeneste er mig ikke lønnet, jeg begjærer ingen anden Løn, end at I betroer mig eders Søn, da vil jeg lære ham i fem Aar, at han skal forstaae saa meget, som jeg og mine Staldbrodre. Den fjerde Mester, Baldach, sagde: Herre, tænker paa hvorledes jeg og alle mine Forsædte tjente eder, og haver ingen Løn faaet derfor, og jeg begjærer ingen anden Løn, end at I betroer mig eders Søn, da vil jeg lære ham i fire Aar, at han skal forstaae saa meget som jeg og mine Staldbrodre. Den femte Mester hedte Josephs, han sagde: naadige Herre, jeg er nu gammel, og er altid bleven kaldet udi eders Raad, har altid været i eders Tjeneste, og ingen Løn faaet, og jeg begjærer intet andet til Løn, end at I betroer mig eders Søn, da vil jeg lære ham i tre Aar, at han skal forstaae saa meget, som jeg og alle mine Staldbrodre. Den sjette Mester hedte Eleophas,

han sagde: naadige Herre, jeg er en gammel Mand, og haver været bekymret i eders Raad, og derudi har jeg gjort mit Beste, og jeg begjærer ingen anden Løn, end at I betroer mig eders Søn, ham vil jeg lære saa meget i to Aar, at han skal forstaae saa meget, som jeg og alle mine Staldbrødre. Den syvende Mester hedte Joachimi, han sagde: Herre Keiser, hører mig, det er hver Mand bekjendt, at jeg har været hos eder i Nød, og har ingen Løn faaet, jeg begjærer ingen anden Løn, end at I betroer mig eders Søn, ham vil jeg lære i et Aar, at han skal forstaae saa meget, som jeg og alle mine Staldbrødre. Da de nu havde fuldendt det deres Tale, sagde Keiseren: jeg takker eder, at I alle ville have min Søn og undervise ham. Betroede jeg min Søn til en af eder, dette vilde fornærme alle de andre; derfor vil jeg anbetroe ham til eder alle, men underviser ham vel. Derpaa bukkede de sig for Keiseren, og takkede for hans Raade, toge Drengen og førte ham til Rom. Da de nu vare paa Veien, sagde Mester Cato til sine Staldbrødre: værdige Mestere, hører paa mit Raad, opdrage vi Drengen i Rom, da bliver der stor Tillob af Folket, og de forvilde Drengen, men to Mile derfra, er en Urtegaard ved St. Martin, det var mit Raad, at vi der lade bygge et muret Kammer, og deri ville vi lære ham. Mesternes modtoges hans Raad, besilte derefter alle: haande Haandværkere, og viiste dem hvorledes de skulle bygge et smukt Steenhuus med en Hvelving, og sætte Keiserens Søn en Seng i Midten deri, og skrive de syv fri Boglige Konster i Kammeret paa Væggene paa den Maade, at den deilige Dreng

bestandig kunde og maatte læse sin Lærdom reen og klar, ligesom det stod i en Bog. Mesterne underviste Drengen i de syv Aar meget flittige til alle Tider. Da de syv Aar vare forbyundne, sagde Mesterne til hinanden: det var nødvendigt om vi prøvede vor Discipel, for at høre hvad han haver lært af os i de syv Aar. Da spurgde Mester Baccillas: hvorledes skal vi prøve ham? Da sagde Mester Cato: naar han sover, da vil vi lægge et Blad af en Ephew under hver Sengestolpe, og da vil vi staa ved hans Seng indtil han vaagner, og høre hvad han da tager sig for. De andre sagde: det er et hyppeligt Middel. Da han sov, lagde de Bladene under Sengestolperne, og da han vaagnede, saae han op til Kammerets Hvide og forundrede sig; da Mesterne saae dette, spurgde de ham: Herre, siger os, hvorfor seer I op over eder? Drengen svarede: det er utilbørligt, enten har Kammerets Hvide givet sig ned, eller og har Jorden løftet sig op under mig. Da Mesterne hørte dette, sagde de indbyrdes: skal denne Dreng leve, da bliver han en viis og høilært Mester i de syv fri Boglige Konster.

Raadet raader Keiseren til at gifte sig igjen.

Det begav sig at de Bise i Riget kom til Keiseren og sagde: Herre, I haver ifkun een Søn, og mulig kan han døe, derfor var det best at I tager eder en Hustru, og om I end havde tredive Sønner, da kunde I med eders Rigdom sætte dem i Ære og Valde; Keiseren svarede: Det er som I sagde, leder mig op en deilig Jomfrue, af god Slægt, hende vil jeg have. Da reiste de Riget

igjennem, og ledte med Flid, paa det sidste fandt de en Konges Datter, hun var deilig, og blev ført til Keiseren; da han saa hende, behagede han hende meget vel, saa at han forglemte al Sorgen for sin første Hustru. De levede i lang Tid med hverandre, men Keiserinden blev ikke frugtsommelig, hvilket var hende en stor Bedrøvelse. Og da hun fornam at Keiseren havde en Søn i en fremmed Stad, hos de syv vise Mestere, tænkte hun, hvorledes hun kunde omkomme ham, og fik hun da Børn, skulde de arve Keiserdømmet. Ikke længe derefter, en Nat, da Keiseren laa i Sengen hos Keiserinden, sagde han til hende: Kjære Hustru, jeg vil aabne for dig mit Hjertes Hemmelighed, thi du skal vide, at der er intet under Himmelen, som jeg haver kjær, uden dig.

Keiserinden beder Keiseren, at han vilde sende Bud efter sin Søn Diocletianum.

Da sagde Keiserinden; naadige Herre, er det sandt som I sagde? Da beder jeg eder en Bøn. Keiseren sagde: hvad er det? er det mig muligt, da skal jeg vide din Bøn. Da sagde Hustruen, Herre, I veed at jeg ikke er frugtsommelig, og derfor er jeg bedrøvet, men I har en Søn hos de syv vise Mestere, ham agter jeg at holde for min Søn, derfor beder jeg eder for al Kjærligheds Skyld, at I sende Bud efter ham, at jeg kan glæde mig ved hans Nærværelse, indtil Gud glæder mig med Livsens Frugt. Keiseren sagde: det er syv Aar siden at han kom fra mig, og jeg har ikke seet ham siden, din Bøn skal blive dig hørt. Derpaa sendte han et Brev til de syv vise Mestere, at

de skulle ledsage hans Søn hjem til ham paa Vindsedagen, ved deres Liv og Levet at gjøre. Da de af Brevet fornam Keiserens Villie, gik Mesterne samme Aften ud og besaae Stjernerne, om det var got at føre Drengen hjem paa den Tid; da saa de tydelig, at naar de gjorde det, da skulde han miste sit Liv; men gjorde de det ikke, da blev de selv halshugget. Da sagde Mester Cleophas: af to onde Vilkaar skal man udvælge det beste, da er det bedre, at vi alle døer, end Drengen skal miste sit Liv, derfor raader jeg, at vi frelser hans Liv. I det samme de stode saa sorgfulde, kom Drengen af sit Kammer, og saa sine Mestere være bedrøvede, da spurgde han dem, hvorfor de vare saa sorgfulde? de svarede: min Herre, der er kommet Bud til os fra eders Fader, at vi skal bringe eder til ham paa Vindsedagen. Nu har vi beseet Stjernerne, paa hvilke vi see, at om vi fører eder til eders Fader paa den Tid os er befalet, da bliver I fordærvet med en skjændig Død, med det første Ord der gaaer ud af eders Mund. Da sagde Keiserens Søn: jeg vil og see Stjernerne, og da han nu saa dem, fornam han at Mesterne havde sagt sandt. Derefter saa han Stjernerne bedre, og saa paa en liden Stjerne, at om han kunde holde sig i syv Dage og intet tale, da beholdt han sit Liv, dog skulde han hver Dag føres til Galgen at hænges, men med stor Møje befries fra Døden. Da han saa det, kaldte han paa sine Mestere, og sagde: giver agt paa denne lille Stjerne, paa denne seer jeg, at om jeg kan holde mig i syv Dage og intet tale, da beholder jeg mit Liv. Nu ere I syv, og enhver af eder beder jeg om en liden Ting, som I og vel

kunde, at I hver sin Dag frelser mig fra Døden med eders Ord, naar jeg føres til Galgen, og den ottende Dag vil jeg tale, og frelse mit og eders Liv. Da Mesterne saae den Stjerne, da fornam de at Drengen havde sagt sandt, sagde de: Gud være lovet, at Drengen overgaaer os udi Wiisdom, og lovede, at enhver af dem sin Dag vilde frelse hans Liv. Da de nu vare komne overeens, klædte de ham i Purpur og kostbare Klæder, derefter satte de sig til Hest, reed med Drengen og et stort Følge til (Keiseren) hans Fader.

Keiseren rider med sit Følge sin fjære Søn imøde med stor Glæde.

Da Keiseren saae sin Søn paa Vejen, reed han med sine Herrer og Jhrster i den største Pragt imod ham. Da Mesterne saae Keiseren komme, sagde de til den unge Herre, her skille vi os fra eder, og ville forsøge, hvorledes enhver af os besynnerlig kan frelse eder fra Døden. Da svarede Keiserens Søn: Mestere, det behager mig vel, men tænker paa mig i Nødens Tid. Derpaa bukkede de sig for ham, og rede ind i Staden. Da Keiseren kom til sin Søn, modtog han ham venlig, og sagde til ham: fjære Søn, hvorledes staaer det til med dig, jeg har ikke seet dig i lang Tid? Sønnen nikkede med Hovedet for sin Fader, og gav ham ingen Svar. Keiseren forundrede sig meget derover, at han ikke vilde svare ham, dog tænkte han, maaskee hans Mestere har forbudt ham at tale medens han rider. Da de ankom til Slottet, steg de af deres Heste, derpaa tog Keiseren sin Søn ved Haanden, førte ham derind, og satte sig ved hans Side.

Keiseren saae paa ham og sagde til ham: Kjære Søn, hvorledes behager dig dine Mestere? Han nikkede med sit Hoved for sin Fader, og svarede intet; Keiseren forundrede sig atter derover, og sagde: siig mig min Søn, hvorledes gaar det til, eller hvorfor er det at du ikke vil tale med mig.

Keiserinden kommer med sine Hofdamer for at saae Keiserens Søn til at Tale.

Da Keiserinden hørte, at Keiserens Søn var kommen, og vilde ikke tale, blev hun glad og sagde: jeg vil see ham. Derpaa prydede hun sig det bedste hun kunde, og gik af hendes Gemak med Fruer og Jomfruer ind til ham. Keiseren bad hende sætte sig hos hans Søn, og i det hun satte sig, sagde hun til Keiseren: Herre, er det eders Søn som er opdraget hos de vise Mestere? Keiseren svarede: Ja, han er min Søn, men han vil intet tale. Da sagde Keiserinden: Herre, lad mig raade, har han nogensinde talt, da skal jeg nok bringe ham til at tale igjen. Keiseren sagde: det behager mig vel. Derpaa sagde han til sin Søn: gaa med hende, han nikkede for Faderen med sit Hoved, som om han vilde sige, jeg er villig til at være dig lydige. Derpaa tog Keiserinden ham ved Haanden, førte ham ind i hans Sove: Gemak, og bad de andre gaae ud, hun satte sig hos ham paa Sengen, og sagde: min Kjæreste, jeg har hørt meget tale om din Deilighed, men nu seer jeg det for Øjne som min Sjæl begjærer. Kjæreste Diocletiane, du skal vide, at jeg har udrettet det hos din Fader, at han sendte Bud efter dig, paa det jeg kan have min Vellyst med dig, thi for den Kjærlighed jeg har til dig,

har jeg holdt mig i Kyskhed, for at den kan blive Dig meddeelt, derfor tael med mig, saa vil vi kjærlig sove hos hinanden. Keiserens Søn svarede hende ikke derpaa. Da raabte hun: o Diocletiane, du er mit halve Liv, tael med mig, thi jeg forpligter mig til at gjøre dig din Billie i alting, taler du ikke til mig, og giver mig ej heller nogen Kjærligheds Tegn, da er det vist, at du ikke elsker mig, saa maae jeg døe! I det hun sagde det, omfavnede hun ham og vilde kysse ham, da rev han sig løs fra hende, og vilde ikke tillade det; da sagde hun atter: o du Daare, hvorfor bærer du dig saaledes ad, her er jo ingen som seer os, vi vil sove hos hinanden, da vil du vist selv overbevise dig om, at jeg har beholdt min Nødsom og Kyskhed for den store Kjærlighed jeg bar for dig. Han vendte sig fra hende, men hun viste ham sine blotte Bryster, og sagde: see her, dette deilige Tegeme giver jeg dig til din Billie og Begjæring; endog ved disse Ord formaaede hun ham ikke at bevise hende noget Kjærligheds Tegn. Da hun nu saa dette, sagde hun: o min Kjæreste Søn, maaſkee vil du for visse Aarsagers Skyld ikke tale med mig, ej heller opfylde mit Ønske, saa tag Papiir og Bleg og skriv mig det, da vil jeg aldrig mere begjære Kjærlighed af dig. Keiserens Søn skrev et Brev saaledes lydende: „Gud bevare mig derfra, at jeg fordærver min Faders Urtegaard, eller lægger nogen Hinder i Vejen, thi derpaa vil følge alt Ondt og Fordømmelse; og saa veed jeg at jeg syndede for Guds Ansigt, som seer alting, og faldt i min Faders Forbandelse, derfor skulle I ikke forføre mig dertil.“

Keiserinden sønderriver sine Klæder og slaar sig selv i Ansigt og Bryst, og Keiseren lader sin Søn sætte i Fængsel.

Da Keiserinden havde læst forestaaende Brev, søndersled hun det med Tænderne, sønderrev sine Klæder, og kradsede sig i Ansigtet med Neglene, da det var overstrenkt med Blod, udtrak hun sine Klæder, og raabte høit: for Guds Skyld hjælper mig førend Djævelen overvinder mig saa skammelig med hans Ondskab. Da Keiseren hørte hende skriige, løb han tillige med hans Herrer og Fyrster strax ind i hendes Sove: Gemak og raabte: siig mig kjære Hustru, hvad skader dig? O Herre! sagde hun, forbarmer eder over mig, thi dette er ikke eders Søn, men en Djævel. I veed, at jeg har ført ham herind, for at faae ham til at tale, og da jeg tiltalte ham, fik jeg ham til at svare, derpaa vilde han forføre mig til Synd og Skam. Paa det jeg ikke skulde blive saa skammelig lastet af ham, taug jeg indtil han rev mig i Ansigtet, at det blev overstrenkt med Blod, og derpaa saa ubarmhertig sønderrev mine Klæder og min Hoved: Prydelse; og havde I ikke kommet, da havde han vist fuldført sin onde Villie med mig. Da Keiseren saa hende saa bedrøvet, blev han vred paa sin Søn, og befalede sine Svende at føre ham til Galgen og hænges ham. Da Herrerne og Fyrsterne hørte dette, sagde de til Keiseren: Herre, I har ikkun een Søn, derfor er det ikke got at dømme ham saa hastig, men skal han døe, da lader ham døe efter Loven, at man ikke skal sige, at Keiseren har dømt sin Søn i Brøde uden Dom og Ret. Da Keiseren hørte dette, bad han de skulle sætte ham i Fængsel Natten over til om Morgenens,

at han kunde sælde Dødsdom over ham. Og da Keiserinden fik at vide at Keiserens Søn ikke var bleven dræbt, græd hun bitterlig, og vilde ikke lade sig trøste af nogen. Da Natten var forløben, gik Keiseren ind i hendes Gemak, fandt hende meget bedrøvet og grædende, da sagde han til hende: Kjære Hustru, hvorfor giver du dig ikke tilfreds? Hun svarede: veed I ikke hvad eders Søn har forbrudt mod mig? I sagde han skulde døe, og det har I ikke sultført, thi han lever endnu. Keiseren svarede: i Dag skal han døe efter Lov og Ret, thi det summer for mig og dig bedre, end der gik Vold og Valde over ham. Derpaa sagde hun: o Herre, skal han leve længere, det var mig ganske imod, thi jeg siger eder, at det gaaer eder med ham, som i fordums Tid gik med en Mand som havde et stort gammelt og et lidet ungt Træe i sin Hauge. Keiseren bad hende fortælle sig dette Eventyr. Det vil jeg gjerne svarede hun, og gjorde Begyndelsen dermed. Der var en Borger i Rom, han havde mange skønne Vbletræer i sin Hauge, deriblant var et ædelt, som hver Aar bar Frugt, hvilket havde den Dyd, at naar en Eng aad deraf (undtagen Spedalske) blev den helbredet. Engang gik Borgeren i sin Hauge og besaae Træet, under samme opdagede han et lidet Træe, da sagde han til Gartneren: min Ven, hav største Omfarg for dette lille Træe, thi jeg venter mere Gavn af det, end af det gamle. Gartneren sagde: Herre, jeg vil gjøre mit Beste. Ikke længe derefter gik Borgeren igjen i sin Hauge for at besee dette lille Træe, da sagde han til Gartneren, mig synes at dette Træe forsøges ikke som det skulle; Gartneren svarede: Herre det er

ingen Under, thi det gamle Træ som staaer ved Siden, er for høit og for meget udbredt med sine Grene, saa at Lust og Wind ikke kan komme til det lidet, som det behøves. Da sagde Borgeren: hug Grenene af at Lusten kan komme til det unge Træ; det blev gjort, og det store ædle Træ blev blot og bart. Nogen Tid derefter gif Borgeren atter for at besee det lille Træ, og fandt, at det endnu ikke havde forbedret sig, da sagde han atter til Gartneren: hvad er Aarsagen til at det lille Træ ikke vorer, som jeg det gjerne vilde: Gartneren svarede: det gamle Træ ved sin Høide forhindrer at Solen og Regnen ikke kan komme dertil, hvoraf det skulde groe. Da sagde Borgeren: hug det gamle Træ af. Gartneren gjorde som Herren befalede; da det var gjort, blev det unge Træ fordærvet, og han fik ingen Nytte deraf. Da de Fattige og Enge fik det at vide, forbandede de alle dem som havde givet deres Raad deri." Derpaa sagde Keiserinden: Herre, har I merket hvad jeg har fortalt? Keiseren svarede: ja. Da sagde Keiserinden, nu vil jeg forklare eder det: Herre, I maa vide, at det gamle ædle Træ, det er I, og betegner eders Person, ved hvilken de Fattige og Enge have megen Hielp, men det lille Træ under det gamle, det er eders Søn, som har begyndt at vore i Værdom, og gjør sig al mulig Flid for at kunne afhugge eders Magts Grene, at han kan leve i Lust og Glæde, derefter udrydder han eders Keiserlige Person, saa at Regeringen kommer i hans Hænder. Naar dette skeer, saa vil fattige Folks Forbandelse komme over dem som kunde udrydde eders Søn, og ikke gjorde det. Derfor raader jeg eder, da I endnu har

Magt over eders Søn, at I lader ham dræbe, for det at I ikke saa jammerlig skal blive forbandet af de Fattige. Da sagde Keiseren: du har givet mig et got Raad, det vil jeg følge, imorgen skal min Søn offentlig henrettes.

Keiseren befaler at hænge sin Søn første Gang; hans første Mester Bancellas befrier ham; og sammes Eventyr om Ormen.

Samme Dags Morgen fældte Keiseren Dødsdom over sin Søn, og befalede sine Svende at føre ham til Galgen og hænge ham. De gjorde som Herren befalede. Da de førte ham igjennem Staden, hørtes Folket jammerlig raabe: Keiserens eneste Søn skal døe! I det samme mødte dem hans første Mester, Bancellas. Da Keiserens Søn fik ham at see, nikkede han for ham med Hovedet, som om han vilde sige: o min troe Mester, tænk paa mig naar du kommer til (Keiseren) min Fader. Da sagde Mesteren til dem som førte ham! I maa ikke haste for stærk, thi jeg tænker, med Guds Hjelp, at redde ham fra Døden idag. Derpaa raabte Folket: o Mester, skynder eder til Slottet, og frels eders Discipel. Mesteren satte sig til Hest, og begav sig i største Hast til Keiseren. Han faldt paa Knæ for ham; Keiseren sagde: aldrig skal det gaae dig vel. Mesteren svarede: naadigste Herre, jeg har fortjent en anden Hilsen; Keiseren sagde i Brede, du lyver: thi jeg har anbetroet min Søn til dig og dine Staldbrødre, at I skulle undervise ham i Betsalenhed, men tvertimod er han bleven stum, og det som endnu værre er, at han vilde tage min Hustru med Vold, derfor skal han døe, og I

og J alle med ham. — Mesteren sagde: Naadige Herre! J siger, at eders Søn er stum, min Gud skal vidne, at i al den Tid han var hos os, kunde han meget vel tale; hvorfor han nu ikke vil tale, maae den Højeste vide, som ingen kan bedrage. J siger og, at han vilde skjænde eders Hustru, men jeg kan forsikre, at saa længe han har været hos os, var han meget tugtig, derfor siger jeg eder, vil J dræbe eders Søn for eders Hustrues Skyld, saa vil det gaae eder som det gif Ridderen, der myrdede sin troe Hund for sin Hustrues Skyld, end: Skjønt Hunden reddede deres Barn, som jeg siden vil fortælle eder. Keiseren sagde: da fortæl mig dette Eventyr. Mesteren svarede: naadige Herre, det gjør jeg ikke, inden jeg saaer fortalt det, er eders Søn hængt, hvad kan da mine Ord hjælpe, vil J høre det, da lad eders Søn hente og sætte ham imidlertid i Fængsel, mener J da ikke at jeg har sagt sandt, saa kan J jo lade ham aflive eller frikende, ligesom det selv synes eder best. Da Keiseren hørte dette, befalede han at hente hans Søn tilbage og sætte ham i Fængsel. Da det var gjort, begyndte Mesteren at fortælle: „En Ridder havde en Søn, den havde han saa kjær, at han holdt trende Ammer til ham, den ene skulde bære ham, den anden holde ham reenlig og den tredie opvarte ham. Ligeledes havde han tvende Dyr, dem elskede han ogsaa overmaade, det ene en Falk og det andet en Hund. Hunden besad den Snildhed og Klogskab, at naar Herren reed i Kampen, og det vilde gaae ham vel, da sprang den tre eller fire Gang foran Hesten; vilde det gaae ham ilde,

tog den Heste: Kumpen i Munden, hylede saa for-
 færdelig, at man forstrækkedes derover. Ved
 disse tvende Tegn vidste Ridderen hvordan det vilde
 gaae ham. Falken besad ogsaa gode Egenskaber;
 thi saa tidt Ridderen reed ud og vilde bede, fløj
 den foran og bragde noget tilbage til ham. Rid-
 deren holdte ofte Tornering, derfor lod han en Dag
 indbyde endeel af Adelen og hans gode Venner,
 for at holde Herredag. Da Ridderen havde væb-
 net sig, og de Indbudne vare komne, begave de
 sig til Torneringen. For at bivaane samme, fulgte
 hans Frue, Tjenestefolkene og Ammerne efter dem.
 Paa Slottet var nu ingen anden end Barnet, som
 laae i Buggen, Hunden, og Falken som stod paa
 en Stang. Da en Drm som havde skjult sig paa
 Slottet i et Hul, saa ud af samme, og merkede,
 at der ingen anden var end Barnet i Buggen, krøb
 den hen til det, og vilde stikke det ihjel. Falken
 som fornam Drmens skjendige Foretagende, svin-
 gede sig strax omkring paa sin Stang, slog højt
 med Bingerne, for at vaagne Hunden som sov,
 den vaagnede ogsaa strax, ved den Bulder som sam-
 mes Binger forarsagede. Da Hunden saa Dr-
 men nærme sig Buggen, sprang den ivrig hen til
 den, og de kom i en hæftig Kamp med hinanden,
 thi den troe Hund vilde hellere miste sit Liv, end
 at Barnet skulde dræbes; men Drmen som var stor
 og grim kunde han ikke overvinde, og denne beed
 og stak ham saa forstrækkelig, at Gulvet og Buggen
 blev blodig. Da Hunden fornam at han var saa-
 ret, blev den endnu ivrigere, fornyede Kampen,
 overvandt Drmen tilsidst og beed den ihjel. I denne
 Strid kuldastede de Buggen, som var sat paa fire

Stolper, saa at Barnets Ansigt ikke kunde komme til Gulvet; derpaa lagde Hunden sig for at slikke sine Saar. Da Tørneringen var endt, kom Ammerne hjemløbende, og da de saa Buggen kuldkafter, Hunden og Gulvet blodig, raabte de: o vee! Hunden har dræbt Barnet. Men uden at undersøge Barnet om det skadte noget, sagde de til hinanden: vi maae løbe bort, for ikke at vores Herre skal lægge Skylden paa os og slaae os ihjel. I det de flggede mødte de Fruen, som spurgde dem: hvor vil I hen? da svarede den ene: o Frue! vee baade eder og os, thi Hunden, som Herren har saa kjær, har bidt Barnet ihjel, thi dets Blod er stænket rundt omkring Buggen. Da Fruen hørte det, faldt hun til Jorden af Forfækkelse, og sagde: o vee mig arme Kvinde! hvad skal jeg gjøre, i Dag er min eneste Søn mig berøvet. I det samme kom Ridderen og saa hende saa bedrøvet, da spurgde han hende: hvad fattes dig, hvorfor giver du dig saa ilde tilfreds? Da fortalte hun ham hvad Ammerne havde sagt hende. Derpaa blev han saa forbitret, sprang af Hesten, og gik ind i Kabinetet hvor Hunden laae, da dette troe Dyr saa sin Herre, stod den op, saa syg den end var, nærmede sig ham og gav ham sin Glæde tilkjende ved tusinde Kjærtegn, men Ridderen drog sit Sværd og huggede Hovedet af den. Derefter gik han til Buggen, reiste den op og fandt sit Barn uskadt, og den store Drm død ved Siden af Buggen, da erfarede han, at Hunden havde bidt Drmen ihjel og frelst Barnets Liv. Da raabte han med høj Røst, og sagde: o vee at jeg har dræbt min gode

Hund, som haver frelst mit Barn fra Døden. Jeg vil gjøre Poenitentsø derfor, og strax brød han sit Glavind i tre Stykker, og gik til den hellige Grav for at tjene Gud, foragtede alskens Fornøjelser og blev en from Mand." Derefter sagde Mesteren til Keiseren: Herre, haver I forstaaet hvad jeg har fortalt? Keiseren svarede: ja. Da sagde Mesteren: derfor siger jeg eder det, lader I eders Søn aflive for eders Hustrues Skyld, vil det gaae eder værre end det gik hin Ridder med sin troe Hund. Derpaa sagde Keiseren til ham: du har fortalt mig et skønt Eventyr, derfor skal min Søn ikke miste sit Liv i Dag. Da sagde Mesteren: Herre, da gjør I viselig, og jeg takker eders Naade at I sparer eders Sønns Liv for min Skyld, og hermed befaler jeg eder Gud.

Mine kjære Læsere forundre ikke det,
 Jeg digter denne Historie paa Riim med,
 Det skal du befinde og betænke,
 Dig til en Njstaars-Gave at skjenke,
 Den Bog Gesta Romanorum,
 Siger, der var en adelig Ridder from,
 Han var i Subtilighed streng, fast og god,
 I Ridderspil altid den Beste med et frit Mod,
 Dermed fortjente han megen Tak,
 Havde en ung Søn, som I hørte i denne Snak,
 Var gammel, et halv Aars Tid,
 Ridderen holdt hannem kjær med stor Flid,
 Hans Slægt dermed forsøge og formere,
 Skikke hannem tre Ammer og ikke flere,
 Agt, vogt og forvare hannem for al Skade,
 Med Mad, Drikke, at roe hannem og bade.
 Det begav sig inden faa Dages Tid,
 Der skulde holdes Herredag med stor Flid,
 Til at rende og stinge med Ridderspil,

Did kom ogsaa mange fribaarne Mænd til,
 Ridderen ogsaa til den Skjemt kom,
 Var mandelig og i Hjertet from,
 Reed i den ædelig og fromme Ridder-Skare,
 At bryde sit Spør der aabenbare.
 Ridderens Frue monne did ogsaa gaae,
 Tornering med andre adelige Fruer at see paa.
 Der blæstes i Trompeter med stor Flid,
 Da løb Ammerne alle tre did,
 Lode Barnet allene i Buggen ligge der.
 At der ingen i Salen var meer,
 Uden en Hund som var troe og god,
 Ogsaa en Falk der paa en Stang stod.
 Ridderen havde Hunden kjær i alle Tid,
 Med hannem øvede han Lyft med Flid.
 Havde den Art, naar han skulde udride,
 I Tornering, eller til at stride,
 Skulde Ridderen deri Lykke og Glæde faae.
 Og med Priis og Ære mandelig bestaae,
 Da begyndte Hunden for ham at springe,
 Thi hans Forstand var ikke ringe.
 Men skulde han aldeles have Modgang,
 Og den Tid gjøres hannem lang,
 Da begyndte han Hesten i Rumpen at drage,
 Jammerlig sig holdt, som han vilde klage,
 Hvad Nød som der paa færde var,
 Og det gjorde han aabenbar,
 Gav Ridderen Advarsel, som med en Ta'l.
 Som nu ingen var i den Sal,
 Der Barnet beffjerme kunde i den Tid,
 Og det bevare i alle Maader med Flid,
 Der laae i Salen og skjulte sig,
 En stor Hugorm, troe du mig,
 I et Hul havde han sit Rum,
 Han ud til Buggen krybende kom,
 Og vilde stinge det unge Barn til død.
 Falken saae det, og i den Nød,
 Begyndte sig omkring paa Stangen at svinge,
 Deraf hans Bjelder begyndte at klinge.

Og vakte Hunden op af Roe,
 Som løb hastelig til Ormen, han var troe,
 Han sprudede til Hunden, at han bortløb,
 Og atter igjen til Buggen krøb,
 Hunden sig til Ormen igjen vendte,
 Af stor Brede han gjæde og brændte,
 Ormen mod Hunden forfærdelig hvæste,
 Og sin Forgift til hannem blæste,
 Hunden han Ormen i Medie greb,
 Og hannem grummelig slog og rev,
 Beed hannem fast og meget hart,
 Ormen værgede sig efter sin Art,
 Med stingende, bidende Forgift stærk,
 Gjorde han Hunden stor Vee og Bærk,
 Som Hunden nu da med stor Storm,
 Rystede hid og did med samme Orm,
 At han sin Kamp kunde bestaae,
 Begyndte de Buggen omkring at slaae,
 Det unge Barn med Buggen paa den Tid,
 Kom liggendes paa fire Stolper med Glid,
 Barnet ingen Skade deraf fik,
 Først Striden med Hunden da paagik,
 Overgav han ikke Ormen at bide,
 Før han hannem i Stykker mon slide,
 Meget haardelig saargjort og Striden vandt,
 Saa Blodet allevegne af hannem randt,
 Og sig hos Buggen nedlagde ej seen,
 At kunde faae sin Kraft igjen.
 Der den Tørrering en Ende fik,
 Alle tre Ammer det til Sinde gif,
 Lod alting blive og bestaae,
 Til Barnet hastelig løbe og gaae.
 I Salen de kom og finge at see
 Allevegne Blod, det gjorde dem vee,
 Buggen var og med Blod saa rød,
 Deslige Hunden som var noget nær død,
 De saae der den underlige Sød,
 Det som skulde være op ad, vende sig ned,
 At Buggen som laae omkring fast,

Det angrede dem i Hjertet fast,
 De tre begyndte sig saare at klage
 Og tænkte, de havde ikke mange Dage,
 De kunde ikke anderledes betænke,
 Hunden havde Barnet ihjelbidt og forkrænket.
 De tre Ammer sine Hænder sammenvrede,
 Begyndte alle bitterlig at græde,
 Og sloge sig med Hænderne i Hovedet fast,
 Thi de vare komne i Sammer og megen Last.
 De toge ikke Buggen op igjen,
 Men ginge strax bort og var ej seen,
 Fra Buggen udi den samme Stund,
 De funde intet andet Fund.
 Fruen dem paa Bejen mødte med Hast,
 De sagde hende onde Tidende og græd fast,
 At det unge Barn var opædt,
 Som de havde forsvemt og forgjet,
 Af hendes Hund saa grummelig.
 Fruen paa Jorden kastede sig,
 Hun daanede der storlig ved,
 I det hun saae sig hid og did,
 Der blev stor Klage og bitterlig Graad,
 De vidste sig aldeles ingen Raad.
 Ridderen kom did med sin Skare,
 Og fandt sin Frue i stor Fare,
 Spurgde hende til med ganske Flid,
 Hvorfor hun sig saa beklaged paa den Tid?
 Af vee! sagde hun, uden al Raade,
 Af vee! strange Herre os baade,
 Thi vort eneste Barn er nu forvædet,
 Hunden det ihjel haver bedet og dødet.
 Ridderen kaste sig fra Hesten som han reed,
 Han var meget grum og dertil vred,
 Skyndede sig i Salen ind vel snart,
 At bruge stor Klage i den Fart.
 Fandt Buggen at være omkring fast,
 Og saae Jorden var blodig fast,
 Da han fik det selv at see,
 Fornam han først i Hjertet Vee.

Der Hunden nu sin Herre saae,
 Strax monne han til hannem gaae,
 Kraftløs og ganske vandsnægtig,
 Og loffet med sin Rumppe venlig,
 Var altsammen overblodig,
 Ridderen betænkte ikke sig,
 Men han drog strax ud sit Sværd,
 Det kom den troe Hund til en Ufærd,
 Hug hannem udi Stykker tu,
 Og kom intet videre ihu,
 I saadan en stor Hastighed,
 Foruden al sand Videnhed,
 Han gif til Buggen og tog hende op,
 Fandt Barnet uskad paa Hud og Krop,
 Var glad, levendes og lystig,
 Deraf han maatte vel glæde sig,
 Siden saae han hos Buggen ligge,
 En grum Orm forfærdelig,
 Var sønderbidt i Stykker smaae,
 Deraf den Ridder kunde forstaae,
 At Hunden havde bidt Ormen ihjel,
 Og frelst fra Døden Barnets Sjæl,
 Det tyktes Ridderen fuld ilde at være,
 At han ihjelslog sin Hund kjære,
 Og havde bedrevet paa hannem det Mord,
 For Gorrig gad han ikke talet et Ord,
 Over sig selv monne han sig hæve,
 For den onde og vrange Skjæbne,
 Brød sit Glavind i Stykker tre,
 Og vilde siden af Landet flye,
 Intet Ridderspil bedrive mere,
 At forhverve Priis, Berømmelse eller Ære,
 At for hans Haand havde været saa læt,
 Til at bedrive saadan Uret,
 En anden Tid sig bedre for at see,
 I Lod ikke saadant mere ssee.
 Heraf skal man lære og forstaae,
 Grandgivelig at see derpaa,
 Fjærend man noget straffe vil,

Om man flønt har Næt dertil.
 Hermed vil jeg disse Riim nu ende,
 Og til en anden Historie mig vende.

Keiserinden begjæter af Keiseren at hans Søn
 skulde henrettes, og hendes andet Eventyr.

Da Keiserinden fornam, at Keiserens Søn
 ikke var død endnu, græd hun bitterlig og gik med
 Hovedet nedbøjet af Sorg. Da Keiseren hørte
 det, gik han i hendes Gemak og spurgde hende:
 hvorfor hun var saa bedrøvet? Da svarede hun:
 naadige Gemal, I tænker vist ikke mere paa hvad
 Fornærmelse jeg har lidt af eders Søn, thi I har
 lovet mig at han skulde døe og han lever endnu.
 Visselig naadige Gemal, det vil gaae eder med
 ham, som det gik en vis Konge med sin Bildbasse.
 Da sagde Keiseren: Høre Gemalinde, fortæl mig
 dette Eventyr. Da svarede hun: Herre! hvad
 hjælper det, jeg fortalte eder et igaar, og dog har
 I ikke efterfulgt det, dog vil jeg fortælle eder det,
 og efterfølger I dette, da vil I høste Nytte deraf,
 og derpaa begyndte hun at fortælle som følger:
 „En Konge havde en Skov, hvori var en Bild-
 basse, samme var saa ond, at han beed alle de
 andre ihjel som gik ved den i Skoven, derfor lod
 Kongen bekjendtgjøre: at hvo som vilde paatage
 sig at dræbe samme, skulde have hans Datter til
 Ægte og arve Riget efter hans Død. Da der
 efter denne Bekjendtgjørelse ingen vilde paatage sig
 det, da tænkte en Faarehyrde ved sig selv, kunde
 jeg dræbe Bildbassen, da blev jeg og min Familie vist
 ophøjet, derpaa tog han sin Stav og gik i Skoven.
 Da Bildbassen saae ham, løb den hen til ham,
 derpaa krøb Hyrden op i et Træ for at forsvare sig

mod den. Bildbassen begyndte at gnave paa Træet, da blev Hyrden bange at det skulde styrte om; men da Træet var fuld af Frugt, faldt den af, og Bildbassen lagde sig ned og aad dem. Da Hyrden saa det, steg han ned, men holdt sig med den ene Haand ved Træet, saa at han, om Bildbassen skulde komme til ham, snart kunde komme op i samme igjen, og flæde den med den anden Haand indtil den sov. Da Hyrden fornåm det, tog han sin Kniv og stak Bildbassen ihjel. Derpaa fik han Kongens Datter til Ægte og Riget efter sammes Død." Da sagde Keiserinden: Herre, har I forstaaet hvad jeg fortalte? han svarede: ja. Da sagde hun: jeg vil udlægge dette Eventyr. Bildbassen betynder eders Vældighed, mod hvilken ingen opfatter sig, og eders Søn betynder Hyrden, som vil angribe eder med sin Konstes Stærkhed for at bedrage eder, thi da Hyrden flæde Bildbassen, kom den til at sove, da dræbte han den, saaledes vil og eders Søn gjøre ved eder. De syv vise Mestere smigre eder med falske Ord, indtil eders Søn slaaer eder ihjel, paa det at han kommer til Regjeringen. Derpaa svarede Keiseren: min Søn skal ikke handle med mig som Hyrden med Bildbassen, thi han skal døe imorgen. Da sagde Keiserinden: Herre, gjør I det, saa handler I viselig.

Keiseren befaler anden Gang at hænge hans Søn. Den anden Mester Lentulus befrier ham; og sammes Eventyr om en Kommerinde, som dræbte hendes Mand med Falskhed.

Keiseren befaler atter at føre hans Søn til Galgen; Folket førte derover stort Klagemaal, og siger: Keiserens eneste Søn bliver udsørt til Døden.

Da de førte ham mødte dem den anden Mester, Pentulus, og han sagde til dem: Skjender eder ikke saa stærk, thi jeg vil (med Guds Hjelp) frelse ham fra Døden. Da Keiserens Søn saae sin Mester, bukkede han sig for ham, som om han vilde sige: tænkt paa mig for Retsfærdigheds Skyld. Mesteren reed i største Hast og kom til Slottet, faldt ned for Keiseren og hilsende ham; Keiseren sagde: Gud give det gaae dig, aldrig vel. Mesteren svarede: jeg haabede at faae Gave af eder, det var rimeligere, end at I forbander mig. Da sagde Keiseren: det var ulovligt, skulde jeg give dig Gave fordi jeg har faaet en dum Søn, jeg skulde hellere affkye dig, og endnu mere, han har vildet forføre min Gemalinde til Utroskab, derfor skal han og I alle døe. Mesteren svarede: naadige Herre, I siger at eders Søn er dum, Gud veed om det saa er, men jeg er overbevist om, at, naar hans Tid kommer, vil han sige det, som vil forundre eder. I siger: at han vilde forføre eders Gemalinde til Utroskab; det er ikke sandt, thi havde hun baaret ham i ni Maaneder under sit Hjerte, havde hun ikke gjort ham saadan Skam, besynderlig slegt et Rygte som hun har udbredt formedelst den Fiendskab hun har til ham. Men een Ting vil jeg sige eder: lader I eders Søn afdie for eders Hustrues Skyld, saa vil det gaae eder værre end det gif hiin Ridder, som blev uskuldig halshugget for hans Hustrues Skyld. Keiseren sagde: fortæl mig hvorledes hun bar sig ad. Mesteren svarede: jeg fortæller eder intet, førend I lader eders Søn kalde tilbage, thi førend jeg kom til Ende med den, var han allerede henrettet, hvad nyttede da mine Ord?

Dette Eventyr vil vist behage eder, og I vil uden
 Tvivl tage noget deraf, thi det er en smuk Fortæl-
 ling. Keiseren lader hente sin Søn tilbage og
 atter sætte ham i Fængsel. Derpaa begyndte Mes-
 steren at fortælle: „I fordom Tid boede en gam-
 mel Ridder i en Stad, han havde en ung Hustrue,
 som han bevarede saa vel, at han lukte selv Døren
 til hver Aften, og lagde Nøglen under sit Hoved.
 I samme Stad var det Brug, at hvo der bliver
 greben, naar Klokken ringede om Aftenen eller om
 Morgenens, af Vægteren, skulde sættes i Taarnet,
 og om Morgenens aflives. Denne Ridder var
 gammel, derfor gad han ikke skjemte med sin Hu-
 strue, som hun gjerne vilde have, derfor fik hun
 en anden kjær, og naar Ridderen sov, tog hun
 Nøglen og gik til hendes Boler og drev Ufndskhed
 med ham, og naar hun troede det var Tid gik hun
 hemmelig til hendes Mand igjen. Det hendte sig
 engang at hun stod op og gik til sin Boler, i det
 samme vaagnede hendes Mand, og fandt ei sin Hu-
 strue, da stod han op og gik til Døren og fandt den
 aaben, det syntes ham at være underligt, lukte den
 til, og gik op i et Sommerværelse, lagde sig i et
 Vindue, hvori han kunde see over alle Gaderne, og
 naar hans Hustrue kom fra sit Bolskab. Da Ha-
 ren havde galet tredie Gang, kom hans Hustrue
 og fandt Døren tilluft, derover blev hun forskræk-
 ket og besvimeede, da hun kom sig igjen, bankede
 hun paa Døren: Ridderen sagde: o onde Qvinde,
 nu haver jeg beluret dig og fornummet, at du ofte
 har gaaet af min Seng og brudt dit Egtekab, jeg
 siger dig, du skal staae udenfor indtil Klokken rin-
 ger, saa at man kan at dræbe dig imorgen. Hun

svarede: Herre, hvorfor er I saa vred paa mig?
 Jeg vil fortælle eder hvordan det gik til: Da jeg
 laae hos eder, kom en Dreng fra min Moder og
 bad jeg skulde strax komme til hende, thi hun laae
 paa sit Yderste, da vilde jeg ikke vække eder, og
 gik stille bort for at see hvordan det var med hende.
 Saa sng som hun end var, ilede jeg fra hende, for
 ikke at gjøre eder vred; derfor beder jeg eder for
 Guds Skyld, lukker mig ind førend man ringer.
 Ridderen svarede: du skal staae udenfor, saa finde
 Vægterne dig, det bliver dig og din Slægt til stor
 Skam. Hun sagde: gjører mig ikke ulykkelig og
 lukker mig op, at jeg ikke skal blive vanæret; han
 svarede: tænk hvor ofte du har brudt dit Egte-
 skabs-Løfte, det er dig bedre at du lider for dine
 Synder her, end hisset i Skærsilden. Hun sagde:
 jeg beder eder for Guds Skyld, forbarmer eder
 over mig, lukker mig ind; han svarede: al din Bes-
 den er dig forgjæves, du skal blive udenfor indtil
 man ringer, din Utroskab skal blive dig belønnet.
 Da Kvinden hørte det, sagde hun: I veed, at
 her er en dnh Brønd ved Døren, lukker I mig
 ikke ind, saa drukner jeg mig deri, det vil jeg hel-
 lere, end at miste min Hals imorgen. Han sagde:
 Gud give du havde været druknet, førend du skulde
 fuldbyrde saa meget Ondt. I det samme de saa-
 dan talede, gik Maanens Skin bort; da sagde
 hun: jeg drukner mig, jeg vil gjøre mit Testament
 for min Sjæls Skyld, jeg befaler min Sjæl Gud
 i Bold, og Legemet til at begraves i St. Peders
 Kirke i Rom, det øvrige skee efter eders Orden og
 Skik. Derefter gik hun til Brønden, ved samme
 laae en stor Sten, denne løstede hun op med begge

Hænder, og sagde: nu drukner jeg mig, og ved disse Ord kastede hun Stenen i Brønden at den plumpede. Da Ridderen hørte Plumpet af Stenen, sagde han: o vee mig arme Mand! min Hustru er nu druknet, og derpaa løb han ned til Brønden, hans Hustru som stod ved Døren, listede sig ind i det han gik ud og lukte Døren i Laas, gik op paa hendes Sovestue, og lagde sig i Vinduet for at see hvorledes Ridderen vilde bære sig ad. Han stod en liden Stund ved Brønden, græd bitterlig og sagde: forbandet være den Time at jeg lukte Døren for hende. Da Qvinden hørte det, fornøjede hun sig derover og loe hemmelig. Derpaa sagde hun: du forbandede Ridder, hvorfor staaer du her udenfor paa denne Tid? haver du ikke nok med mig? hvorfor gaaer du hver Nat til dine Herrer? og lader mig ligge ene. Da Ridderen hørte sin Hustrues Røst, blev han glad og sagde: Gud være lovet du lever endnu, men hvorfor siger du saadant paa mig, jeg meente jeg vilde saaledes straffe dig, ved at lukke Døren til, men da jeg hørte Plumpet, meente jeg du faldt i Brønden, da løb jeg ned for at redde dig. Hun sagde: Gud veed at jeg er uskyldig i det du siger; men det er sandt man pleier at sige: hvo som haver faaet Skam var tilfreds at al Verden var skjendet med ham, og du beskyllder mig for den store Synd som du selv har begaaet; derfor siger jeg: du skal staae udenfor indtil det ringer, paa det at Bægteren kunne fuldbyrde Loven paa dig. Han sagde: jeg er en gammel Ridder, og har altid været i denne Stad, og sligt blev mig aldrig tillagt, og mister jeg min Hals imorgen, da bliver det mig og dig en

stor Skam, derfor luk mig ind for Guds Skyld.
 Hustruen sagde: dine Ord ere dig forgjæves, det
 er bedre du lider her, end i Skærsilden. Tænk
 paa Wiismandens Ord, der ere tre Slags Folk som
 Gud ikke behager; den Fattige som er hoffærdig,
 den Rige som lyver og en gammel Gjel. Du er
 en riig Løgner, hvad gjordes det behov at lyve paa
 mig? Og du er en gammel Nar, thi du har havt
 mit unge Liv efter din Willie, og dog alligevel har
 du gaaet til Horer; derfor er det en Naade af Gud,
 at du ikke skal blive fordømt for evig. Ridderen
 sagde: Hustrue, Gud er barmhjertig, og begjærer
 ej mere af en Synder, end at han gjør Poenitentsie
 for sine onde Gjærninger, luk op, da vil jeg tage Pligt og
 Bød for alle Ting, som du kan paalægge mig.
 Hun sagde: hvilke Fremskridt har du gjort som
 Prædikant! jeg siar: du maa ej komme ind, men
 Loven skal fuldbørdes paa dig. Og medens de
 saaledes taledes med hinanden, begyndte det at ringe.
 Da Ridderen hørte det, sagde han til hende: o
 kjære Hustrue! det ringer. Hun sagde: denne Ringe-
 ning er eders Sjæls Salighed, liid den taalmodig.
 Da hun havde sagt det, ginge Bægterne igjennem
 Staden, og fandt Ridderen paa Gaden imod Lo-
 ven. Da sagde de: det er intet got Tegn at I
 staae her paa denne Tid. Da Hustruen fik at høre
 Bægterne, raabte hun til dem: o I gode Bægs-
 tere, kommer mig til Hjælp, jeg er fød af ærlig
 Slægt, og han lader mig hver Nat ligge eene og
 gaaer til sine Horer; derfor har jeg taget vare der-
 paa, at han kunde straffes, men jeg vilde ikke
 aabenbare hans Ondskab, thi jeg troede at han
 skulde forbedre sig, men da min Tavsshed stik ikke

hjælper, og han bestandig vil have sin Villie, saa nødes jeg at bede eder at tage fat paa ham, at han kan blive straffet. De satte ham i Fængsel, og den anden Dags Morgen maatte han miste sit Hoved. Det er saa meget sagt: Horer ville altid være de Frommeste." Derefter sagde Mesteren: Herre, har I forstaaet hvad jeg har fortalt? Keiseren sagde: ja. Da sagde Mesteren: sandelig lader I eders Søn døe for eders Hustrues Ord Skyld, da vil det gaae eder værre end denne Ridder. Keiseren sagde: det var en ond Qvinde, og jeg har saa hæftig spendt mine Tanker paa denne forbandede Qvinde, at min Søn ikke skal døe i Dag. Mesteren sagde: Herre, gjør I det, da vil det i sin Tid vist glæde eder, og jeg takker eder at I haver sparet eders Søn i Dag og ladet ham leve.

Keiserinden sønderriver hendes Klæder, da hun hørte Keiserens Søn ikke var død, og hendes tredie Eventyr

Da Keiserinden hørte, at Keiserens Søn ikke var død: gik hun i sit Gemak, græd og sønderrev sine Klæder og raabte højt: at Gud! at jeg blev fød, og skulle lide saadan Forsmædelse, som endda bliver ustraffet. Da Keiseren fornam det, gik han til hende, og sagde: kjære Hustru, sig mig, hvorfor er du saa bedrøvet? vær ikke saa, thi jeg har dig kjær. Hun sagde: Herre, havde jeg eder ikke saa kjær, brød jeg mig ikke saa meget om den Forsmædelse som mig er vederfaret, men Kjærligheden gjør mig bedrøvet, dog veed jeg, om det end tog en slet Ende med eder, er min Fader saa mægtig, at han kan gjøre mig riig igjen. Keiseren sagde: Gud bevare os, du skal ikke have sligt i Tanker.

Keiserinden sagde: Gud give I maatte længe leve, men jeg frygter, det vil gaae eder som det gik en Ridder med sin Søn, hvilken han havde saa kjær, at før han vilde have at han skulde bestrømmes, lod han hugge sit Hoved af sig selv. Keiseren sagde: Kiære Hustru, fortæl mig det. Hun begyndte som følger: „I fordom Tid levede der en hoffærdig Ridder i Rom, han havde en Søn og to Døttre, han brugte megen Tørrering, saa at han derved tilfattede al sin Eiendom. Paa samme Tid regierede der en Keiser i Rom, som hedte Octavianus, han eiede saa meget Guld, at han fyldte et Taarn dermed, og bestilte en Forvalter til at bevogte det. Da denne Ridder som havde ødelagt sin Eiendom ved Tørrering og unyttig Handel, blev saa fattig at han vilde sælge sin Arv og Eie, sagde han til sin Søn: du skal vide, jeg er fattig, derfor nødes jeg til at sælge min Arv og Eie, gjør jeg det, bliver du og dine Søstere fattige. Sønnen svarede: Fader, det er got, at I beraadslaar eder med mig derom, at I kan leve ærlig og ikke bortselge eders Arv og Eie og vort Arvegods. Ridderen sagde: jeg veed Naad, Keiseren har et Taarn som er fuld af Guld, der vil vi gaae hen en Nat og bryde et Hul igiennem Taarnet, og tage saa meget Guld som vi behøve. Sønnen sagde: Fader, det er got betænkt, thi det er bedre at tage af Keiserens Skat, som er riig paa alting, end at sælge vor Arv og Eie. De ginge til Taarnet om Natten, brød et Hul igiennem samme, og toge saa meget af Guldskatten som de kunde bære, og Ridderen betalte sin Gjeld. Derpaa begyndte han

at tornere og stinge, som han gjorde tilforn. Morgen-
 nen derefter gik Forvalteren, som skulde bevogte Taar-
 net, ind i samme, fik Hullet at see, og at der var meget
 Guld borttaget, saa gik han strax til Keiseren og beret-
 tede ham det. Keiseren sagde: hvor kan du under-
 staae dig at sige mig det, har jeg ikke sat dig til at
 bevogte det? du skal godtgjøre mig min Skade.
 Da Forvalteren hørte disse Ord, gik han ind i Taar-
 net, gravede et Hul i Jorden under det som var i
 Muren, og satte en Kjedel deri, for at om nogen
 skulde krybe igjennem Hullet ind i Taarnet, maatte
 falde i Kjedelen, og ikke komme ud igjen. Rid-
 deren begyndte atter at blive fattig, da gik han
 igjen til sin Søn og sagde: kjære Søn, jeg har
 atter fortæret mit Guds og er fattig. Da sagde
 hans Søn: vi vil igjen gaae til Taarnet, og tage
 af Skatten, og betale vor Gjeld, saa at vi kunde
 beholde vort Arvegods. En Nat stode de op, og
 ginge til Taarnet, hans Fader som gik først igjen-
 nem Hullet, faldt i Kjedelen til Halsbenet. Da
 han fornam det, sagde han: kjære Søn, du skal
 ikke krybe herind til mig, at du ikke ogsaa skal falde
 herved og omkomme. Sønnen sagde: Fader, jeg
 vil forsøge om jeg kan hjælpe dig, thi finde de os,
 da dræbe de os begge. Faderen sagde: Gud for-
 byde de skulle saa at vide det var mig, derfor drag
 dit Sværd ud, og hug mit Hoved af, thi naar de
 finde mig uden Hoved, kan ingen kjende mig.
 Sønnen sagde: det var et got Raad, men det er
 tungt for mig at gjøre, dog drog han sit Sværd ud,
 og huggede Hovedet af sin Fader, kastede det i en
 Hule, gik bort og fortalte sine Søstre hvorledes
 det var gaaet til. Da Søsterne hørte det, begråd

de deres Fader med stor Klagemaal. Forvalterens Bægter gik ud i Taarnet, og fandt et Menneske i Kjedelen, det syntes ham forunderligt, og berettede det til Keiseren. Keiseren forundrede sig over denne Beretning, og sagde til Bægteren: bind den døde Krop ved en Hesterumpe og slæb den igjennem Staden, og i hvilket Huus du hører Skrig og Graad, tag alle Folkene der ud af og afliv dem, thi der har han været Huusbond. Bægteren fuldyrdede Keiserens Befaling, bandt den døde Krop ved en Hesterumpe og slæbde den igjennem Staden. Da de kom for den Dødes Huus, fik hans Døtre ham at see, da begyndte de at skrig og bejamre deres Fader; da Broderen hørte sine Søstres Jamren, huggede han sig et Saar i sin Fod, saa at der løb meget Blod derud af. Da Bægteren hørte Skrigen og Jamren i dette Huus, løb han derind og spurgde: hvorfor de saaledes jamrede sig? Sønnen sagde: jeg har hugget mig i mit Been, derfor skrig mine Søstre, see Saaret, at du kan see at det er sandt. Da Bægteren saae Saaret, troede han det, gik bort og hængte Kroppen i Galgen, der hængte den i lang Tid, og hans Søn vilde ikke engang begrave ham." Keiserinden sagde: Herre, har I forstaaet hvad jeg har fortalt eder? Keiseren sagde: ja. Da sagde hun: Herre, jeg frygter det vil gaae eder ligesaadan med eders Søn; endskjønt Ridderen gik først igjennem Hullet til at stjæle for hans Søns Skyld, og bad ham siden hugge Hovedet af, fordi hans Søn ikke skulde blive bestjæmmet, kastede han dog sin Faders Hoved i en Hule og vilde ikke begrave det.

lod og hans Krop hænge i Galgen, fordi han ikke skulle blive røbet. Ligesaa arbeider J paa for at ophøie eders Søn og gjøre ham riig; men jeg siger eder: J arbeider paa eders egen Skam og Last; derfor raader jeg eder at J lader ham aflive, førend eder skulde vederfares noget Ondt af ham. Reiseren sagde: du har fortalt mig et smukt Eventyr, det var slet handlet af Ridderens Søn, at han ikke vilde begrave sin Faders Hoved, men kastede det paa et øde Sted, endskjønt Faderen gjorde det altsammen for sin Sønns Skyld, at han kunde beholde sin Arv og Eie.

Reiseren lod føre sin Søn til Galgen tredie Gang, og den tredie Mester (Cato) frelste ham; og samme Mesters Eventyr om en Skade, som sagde sin Sunsbonde at der gik et Bolskab til hans Hustru.

Keiseren sagde: det skal aldrig gaae mig som det gik hiin Ridder med sin Søn, og befalede sine Tjenere at føre ham til Galgen og hænge ham. Da de førte ham igjennem Staden, raabte Folket: giver Agt, Keiserens eneste Søn bliver atter ført til Galgen. Den tredie Mester, Cato, som reed paa en Hest, mødte dem, og da Keiserens Søn saae ham, nikkede han ad ham med Hovedet, som om han vilde sige: erindre dig mig naar du kommer for min Fader, Keiseren. Mesteren sagde til dem: kjære Venner, skynder eder ikke for meget, thi jeg haaber at frelse ham. Da sagde Folket: værdige Mester, skynder eder saa meget som muligt, og kommer ham til Hjælp. Han hastede til Keiserens Slot, faldt paa Knæ og hilsende ham. Da sagde Keiseren: gid det aldrig maatte gaae dig gort.

Mesteren sagde: jeg tænkte jeg skulde faaet Gave af eder, naar jeg kom til eder, og ikke eders Unnaade. Keiseren sagde: som du har fortjent, saa skal du og lønnes. Mesteren sagde: hvad Ondt har jeg fortjent? Keiseren sagde: en skjendig Død har du fortjent, thi jeg har anbetroet dig og dine Staldbrødre min Søn, som før kunde tale, men nu er han bleven stum, og det som endnu er værre, han har vildet forføre min Hustru, derfor skal han døe og I alle med ham. Mesteren sagde: Herre, I siger at eders Søn er bleven stum, det har Gud at bestille med, thi ingen Dumme har vi gjort af ham; Gud kan gjøre baade Dumme og Talende, og dem som ere døde, kan han give Hørelse, naar han vil; I siger: at han har villet forføre eders Hustru, det kan jeg aldrig troe, og jeg vil vide, om der er noget Kreatur under Himlen der har seet det, thi man finder onde Mennesker, hvis Ondskab hverken med List eller Lempe kan udgrandskes, og det samme vil jeg forklare eder med et Eventyr; thi vil I lade eders Søn døe for eders Hustrues Skyld, da vil det gaae eder som det gik en Borger med sin Hustru, og en Skade som han havde kjær, thi denne fortalte ham megen Utroskab om hans Hustru. Keiseren sagde: Mester, fortæl mig dette Eventyr, hvorledes det gik med Skaden. Mesteren sagde: Herre, jeg gjør det ikke, uden I lader eders Søn kalde tilbage igjen, da vil jeg fortælle det, naar I haver hørt det, saa kan I gjøre med ham, hvad I vil. Keiseren lod ham atter hente tilbage og sætte i Fængsel. Derpaa begyndte Mesteren at fortælle. „En Borger i en vis Stad havde en Skade, denne havde han

saa kjær, at han daglig lærte ham at tale hebraisk,
 indtil han kunde tale det, derefter fortalte Skaden
 sin Huusbonde alt hvad han hørte og saa. Den
 samme Borger fik en ung Hustru, hun var meget
 deilig, men elskede ikke hendes Mand, thi han var
 gammel og kunde ikke skjemte med hende om Nat-
 ten, hvorover hun fik en anden kjær, og naar Man-
 den reed af Staden, sendte hun Bud efter sin Vol-
 skab, at han skulle sove hos hende, og naar Skad-
 en fik det at see, sagde han sin Huusbonde det,
 naar han kom hjem. Borgeren straffede hende
 derfor, derpaa svarede hun ham og sagde: altid
 troer du din Skade, saa længe han saaledes lyver
 paa mig, forliges vi aldrig. Han sagde: Skaden
 kan ikke lyve, thi det han seer og hører det siger
 han, og intet andet, derfor troer jeg ham bedre
 end dig. Engang reed Huusbonden af Staden,
 da sendte Hustruen Bud efter sin Volskab at han
 skulle komme til hende, men han vilde ikke førend
 det blev Nat, at ingen kunde see ham. Da det
 blev mørk kom han og bankede paa Døren, hun
 lod ham ind og sagde: gaa gladelig ind thi ingen
 seer dig. Han sagde: Skaden forraader os. Hun
 sagde: gaa tryggelig ind, denne Nat vil vi hævne
 os over Skaden. Derpaa gik han ind igjennem
 Gaarden, hvor Skaden hængte; denne sagde: o
 du Gief, jeg kan ikke see dig, men jeg hører dig
 vel, du gjør Uret imod min Huusbonde, saasnart
 han kommer hjem, vil jeg sige ham det. Da han
 hørte det, sagde han til Kvinden, jeg sagde dig
 det jo at Skaden forraader os. Hun sagde: frygt
 intet, vi vil hævne os paa ham. Derpaa ginge de
 i Kammeret og sov hos hinanden. Da Haanen

galede stod Hustruen op, raabte paa sin Pige og sagde: Skam skulder ingen, vi vil tage en Stie og gaae op paa Taget, thi jeg vil hævne mig i Nat paa Skaden. Derpaa tog hun en Stie, krøb op paa Taget, og brød et Hul oven over hvor Skaden hængte, hun havde nogle smaae Stene og en Bøtte Vand og Gruus med sig, disse tre Ting søede de saa tidt ned paa Skaden, at han var nær ved at døe, gif derefter ned igien og lod ham hænge. Om Morgenens tidlig lod hun sin Bolfskab ud igjennem en Bagdør. Da det ringede til Prim, kom Borgeren ridendes hjem; gif derefter til Skaden og sagde: Kjære Skade, sig mig, hvad er dig vedfaret siden jeg var hos dig? Skaden sagde: det har gaaet mig ilde, men jeg vil sige dig det jeg har nu hørt: Din Hustrue har ladet sin Bolfskab ind om Natten, da sagde jeg til ham, at jeg vilde fortælle dig det. Men i al den Tid du var borte, har det aldrig gaaet mig værre end forleden Nat, thi det har regnet, sneet og haglet ned paa mig, at jeg var nær ved at døe. Da Hustruen hørte det, sagde hun til sin Mand, hvor kan du troe Skaden, thi han siger: det har haglet, sneet og regnet inat, og det har hele Naret igjennem ikke været en deiligere Nat end denne var. Da Borgeren havde hørt begge deres Ord, gif han til sine Naboer og spurgde dem: om det havde regnet, sneet eller haglet forgangen Nat? de sagde: det har været en deilig Nat. Da Borgeren hørte at hans Hustrues Ord var sandt, blev han vred paa Skaden og sagde til sin Hustrue: du har sagt Sandhed; hun sagde: jeg veed at Skaden lyver og forarsager Uforligelighed imellem os; for hans Skyld har jeg

saaet et ilde Rygte over hele Staden. Derpaa gik han til Skaden og sagde til ham: sig mig, har jeg ikke daglig fødet dig med mine egne Hænder, hvorfor lyver du saadan imellem mig og min Hustru? Skaden sagde: Gud veed at jeg har sagt sandt, thi hvad jeg hørte og saa har jeg sagt og intet andet. Borgeren sagde: du lyver, thi du har sagt, at det var ondt Veir forleden Nat, og vi har ingen Fjennere havt hele Naret igjennem; du skal aldrig lyve mere for mig og gjøre Uvenskab mellem mig og min Hustru. Derpaa tog han Skaden og vred Hovedet af den. Da Hustruen fik det at høre, blev hun glad og sagde: Kjære Mand du har gjort Ret imod Skaden, thi nu vil vi vist leve i største Kjærlighed med hinanden. Da han havde dræbt Skaden, opdagede han et Hul igjennem Taget og en Stie paa hvilken hans Hustru og hendes Pige havde staaet, derover forundrede han sig meget, ved nærmere Udersøgelse fandt han en Bøtte med Vand og Gruus, hvorfra han om Natten havde øst ned paa Skaden, og dette var Aarsagen til at han troede det regnede og haglede. Da Borgeren saa den Skalkhed, raabte han med ynkelig Røst: o jeg daarlige Mand, at jeg dræbte min Skade for min onde Hustrues Skyld, paa ham stod al min Glæde, thi han har altid sagt mig Sandhed. Da han nu saaledes fornam hans Hustrues store Utroskab, solgte han alt det han eiede, reiste bort fra hende og kom aldrig igjen." Derpaa sagde Messieren til Keiseren: Herre, har I forstaaet hvad jeg har fortalt? Keiseren sagde: ja, det var en forbandet Qvinde, mig synes det var ilde denne Skade mistede sit Liv fordi

han sagde Sandhed; sandelig, siger jeg, derfor skal min Søn ikke døe idag. Mesteren sagde: deri gjør J viselig, jeg takker eders Naade, fordi at J har befriet eders Søn fra Døden for min Værdoms Skyld, og befaler eder Gud.

Keiserinden sønderriver sine Blæder, da hun horte Keiserens Søn levede endnu; og hendes fjerde Eventyr om den forgjorte Keiser af sine Mestere.

Da Keiserinden horte at Keiserens Søn levede endnu, begyndte hun at græde og skrige, saa det hørtes over hele Slottet. Da Keiseren fornam hendes Skrigen, spurgde han hende: hvad fattes dig? Hun sagde: det er en stor Sag, thi jeg eders Hustru er bleven bestiemmet af eders Søn, og J lover hver Dag at han skal døe, men han lever endnu; har jeg da ikke Årsag til at være bedrøvet? Keiseren sagde: jeg vil gjøre det dig behager, men tillige maa jeg følge hvad Lov og Ret er; igaar hørte jeg et Eventyr, og derfor har jeg opsat Henrettelsen. Da sagde Keiserinden: Herre, har J opsat Henrettelsen formedelsf Mesterens Eventyr, vil det gaae eder med de syv Mestere, som det gik en vis Keiser i Rom. Keiseren sagde: hvorledes gik det ham? Hun sagde: min Umage er forgiæves. Keiseren sagde: endskiønt jeg har opsat Henrettelsen, er han dog ikke frigivet, thi jeg har ikke lovet ham sit Liv, derfor fortæl mig dette Eventyr. Hun svarede: ja. „I Rom vare syv Mestere, som regierede Riget, thi Keiseren gjorde intet uden deres Raad. Da de saae at Keiseren adlød dem i alle Ting, gjorde de, at naar han var paa sit Slot, kunde han got see, men naar han kom ud, enten

til Hest eller Fods, kunde han intet see, det havde de gjort ved Trolldom, fordi de kunde faae alting til sig som Keiseren eiede og blive riige. Engang forsøgte de om de kunde give Keiseren sit Syn igien, men de kunde ikke, thi Keiseren blev altid blind uden for Slottet. Da de syv Mestere havde faaet Keiseren saaledes under sig, befalede de ved Straf, at naar nogen drømte noget, skulde han komme til dem og bringe en Guldgave med sig, derved erhvervede de større Rigdom end Keiseren havde. Da Keiseren engang sad til Bords hos Keiserinden, begyndte han at græde og sagde: Hustru, du skal vide, jeg har et slemt Tilfælde, naar jeg er paa Slottet, kan jeg got see, men naar jeg kommer ud, kan jeg intet see. Derpaa sagde Keiserinden: Herre, følger mit Raad, det skal aldrig angre eder; sandelig, I have syv Mestere, det synes eder at de ere vise, og regierer eders Rige med deres Wiisdom, men jeg troer at de ere Uarsag til eders slemt Tilfælde; derfor burde man undersøge om Mesterne have Skyld deri eller ikke, have de det, saa fortiene de en haard Død; da sender Bud efter dem og giver dem eders Tilfælde tilkiende, og befaler dem ved deres Liv, at de raader eder Bod, og saa haaber jeg at I faae eders Syn igien. Keiseren sagde: jeg vil sende Bud efter de syv vise Mestere. Da de vare komne, sagde Keiseren: mine Venner, I maae vide, naar jeg er i mit Slot, saa kan jeg see, men naar jeg kommer ud af samme, saa kan jeg intet see, derfor forsøger med eders Wiisdom at forskaffe mig mit Syn uden for Slottet, da vil jeg give eder Gaver. De sagde: Herre, I begierer en svær Sag, dog giver os ti Dages

Frist, da vil vi svare eder; hertil sagde Keiseren:
 ja. Derpaa reiste de igiennem Riget, og efter:
 tænkte hvorledes de skulde behandle denne Sag,
 thi de kunde ingen Raad finde, at give Keiseren sit
 Synn igien uden for Slotet. Tilfidsst taledede de
 imellem sig selv meget sorgesfulde: forskaffe vi ikke
 Keiseren sit Synn, da miste vi vort Liv. Da reiste
 de frem og tilbage, om de ikke kunde finde nogen som
 kunde hielpe Keiseren. De reiste igiennem en Stad,
 der fandt de endeel Børn som legede og spøjte med
 hinanden, da kom der et Menneſke til en af Me:
 ſterne med en Gave af Guld og sagde: ærværdige
 Meſter jeg har havt en Drøm, lægger mig den ud,
 ſaa vil jeg give eder dette Guld. En af Børnene
 ſom hørte diſſe Ord ſagde til ham: giv dem ikke
 dette Guld, men ſiig mig den Drøm, da vil jeg
 lægge den ud for dig. Da begyndte han at for:
 tælle den: jeg drømte at have ſeet en Brønd op:
 rinde i min Abildgaard, og deraf løb mange Væxer,
 ſaa Abildgaarden blev fuld af Vand. Da ſagde
 Barnet: tag en Spade og grav paa dette Eſted,
 der finder du en Skat, ſaa at du og din Slægt
 bliver riig. Han løb ſtrax i Abildgaarden og fandt
 Skatten, derover blev han glad, og løb til Barnet
 og ſagde ham det, og bød ham derfor to Mark
 Guld, da ſagde Barnet: Gud bevare mig at jeg
 ſkulde tage noget derfor, gaae bort og beed got
 for mig. Meſterne ſom hørte hvorledes det gik til,
 og at Barnet havde udlagt Drømmen, ſagde:
 kiære Barn, ſiig os hvad du heder? han ſagde:
 Serlinus; de ſagde: du beſidder ſtor Wiiddom,
 vi vil forelægge dig en Sag, lægger du os den ud,
 vil vi forſkyldte det. Barnet ſagde: giver mig det

tilkjende; Mesterne sagde: Keiseren har et slemt Tilfælde, naar han er paa Slottet, kan han got see, men naar han er uden for samme, kan han intet see; kan du sige os Aarsagen dertil, og hvorledes han kan hjælpes, saa vil vi belønne dig vel. Barnet sagde: jeg kan det vel. Da sagde de: Kjære Barn behager det dig at komme for Keiseren? Barnet svarede: ja. Da de vare komne for Keiseren, sagde Mesterne til ham: Herre, her er en Dreng, han er viis og kan helbrede eder. Keiseren sagde: veed I det vist? De sagde: ja Herre, vi har prøvet hans Viisdom. Keiseren sagde til Drengen: kan du sige mig Aarsagen hvorfor jeg er blind og kan du helbrede mig? Drengen sagde: ja det kan jeg gjøre. Da spurgde Keiseren: hvad vil du gjøre ved mig? Han svarede: lader os gaae ind i eders Sovestue, der vil jeg sige hvad I skal gjøre. De gik derind, da Drengen fik Sengen at see, bad han tage den bort, da de sløttede den, var der, hvor Sengen havde staaet, en Brønd med sly oprindende Aarer. Da sagde Drengen: Herre, saalange denne Brønd er under eders Seng, kan I ikke faae eders Syn uden for Slottet igien. Da Keiseren fik Brønden at see under Sengen, forundrede han sig derover og sagde til Drengen: Kjære Søn, hvoraf kommer denne Brønd? Hvorledes kan den med disse sly oprindende Aarer skaffes bort? Han sagde: Det kan ikke skee uden paa een Maade. Keiseren sagde: sig mig, hvad skal jeg fordrive dem med, Drengen sagde: Herre, Brønden med de sly oprindende Aarer, kan ikke fordrives anderledes: I have sly vise Mestere, som have fulgt mig til eder, de have gjort det med deres List og

nu kan de ikke fordrive det igien; derfor lader en af disse vise Mestere blive halshuggen, da forsvinder den ene Aare af Brønden, derpaa en anden og saaledes vedblive indtil de alle ere halshugne, saa forsvinder Brønden. Derpaa befalede Keiseren at angribe Mesterne og halshugge den ene efter den anden, da dette var fuldført, forsvandt Brønden med alle dens Aarer. Derefter sagde Drengen til Keiseren: lader os gaae ud af Slottet. Da de kom udenfor Slottet havde Keiseren sit Syn igien, derover blev han saa glad, at han hjalp Drengen til stor Ære." Keiserinden sagde: har I forstaaet mig? Keiseren sagde: ja, du har fortalt mig et got Eventyr. Keiserinden sagde: Herre, ligesaa agte de syv vise Mestere at gjøre ved eder med deres Ord, allene fordi eders Søn skal regiere over eder; thi Brønden betegner eders Søn, og hver Aare en Mester, og det er eders Sønns syv Mestere; derfor kan I aldrig fordrive eders Søn, uden de syv Mestere blive fordrevne; naar det skeer, bliver eders Søn siden aflivet; derfor forhaler det ikke længere med Mesterne, lader eders Søn hænge, og siden alle Mesterne. Derpaa befalede Keiseren, at man skulde hænge hans Søn.

Keiserens Søn føres fjerde Gang til Galgen, men den fjerde Mester befriede ham med sit Eventyr om en Kidders Frue, som elskede en Præst.

Tienerne adløde Keiserens Befaling og førte hans Søn til Galgen. Men Folket raabte atter og beklagede, at Keiserens Søn skulde døe uskyldig. Paa Veien dertil mødte dem den fjerde Mester, Baldach; Keiserens Søn nikkede for ham

med sit Hoved, ligesom om han begiærte Hielp af ham, og Folket raabte med høi Røst: Mester, vend den Skam fra os. Derpaa skyndte Mesteren sig til Keiseren, faldt paa Knæ og hilsede ham ydmyggelig. Keiseren sagde: du forbandede gamle Skielm, gid du faae al Miskle, jeg anbetroede dig og dine Staldbrødre min Søn, som kunde tale, og det som endnu er værre, han har villet forført min Hustru, derfor skal han og I alle dræbes. Mesteren sagde: hvorfor har jeg fortient slig en ond Hilsen af eder? thi at eders Søn ikke taler, det er Gud vitterligt, som intet er skjult for; men jeg forsikrer, at hans Tale inden kort Tid vil behage eder. I sige og, han vilde forføre eders Hustru, det skal I ikke troe, thi hun burde bevise det paa anden Maade end hun har gjort. Men bliver eders Søn dræbt for eders Hustrues Ord Skyld, da vil det gaae eder, som det gif en Ridder med sin Hustru, som vilde have sin egen Villie, og hvad hun gjorde, forblommede hun for Ridderen med hendes falske Ord. Keiseren sagde: I have i Sinde at gjøre mod mig, som nogle Mestere gjorde ved en vis Keiser. Mesteren sagde: vi agte ikke at bevise Falskhed imod eder; men om endog en eller flere handle uredelig, skal man da troe det om enhver? nei, thi der gives baade onde og gode Menesker i Verden. Men I farer vild, om I lader eders Søn dræbe for eders Hustrues Skyld, thi dette vil jeg bevise med et mærkværdigt Eventyr. Keiseren sagde: hvad er det for et? Jeg vil høre det. Da sagde Mesteren: lad I eders Søn kalde tilbage, saa vil jeg fortælle eder det. Keiseren befalede at kalde sin Søn tilbage, og sætte ham i

Fængsel igien. Derpaa begyndte Mesteren at fortælle: „En gammel retfærdig Ridder havde længe levet uden Hustrue, tilsidst raadede hans Venner ham, at han skulde gifte sig, hvilket han ogsaa lo: vede dem. De fandt en Mands Datter i Rom, som var meget deilig, hende førte de til ham, han behagede hende vel og fik hende kjær. De levede med hinanden i tre Aar uden at faae Børn. Derefter gif hans Hustrue engang til Kirke, der traf hun hendes Moder, som sagde til hende: Kiære Datter, Gud være med dig, siig mig, hvorledes lever du med din Mand? Datteren sagde: ilde, thi han duer intet i Sengen, han ligger som en Stof, jeg kan ingen Kiærligheds- og Hiertens- Glæde have med ham, derfor elsker jeg en anden. Moderen sagde: gjør ikke det, far ikke paa sliig en Wei, thi nu har jeg og din Fader levet saalænge sammen, men aldrig har jeg tænkt paa saadan Daarskab. Datteren sagde: det var ingen Under, thi I vare begge unge og havde eders Lust med hinanden, saa er det ikke fat med min Mand, han er gammel og gider intet, derfor vil jeg have en anden. Moderen sagde: hvem elsker du da? Datteren sagde: en Præst her i Staden. Moderen sagde: hvorfor Præsten og ikke en anden, det var bedre, og mindre Synd med en Ridder, eller en anden Mand. Datteren sagde: nei, elskede jeg en Ridder eller en anden, han havde snare nok af mig og spottede mig siden; saa er det ikke fat med Præsten, thi han tør ikke aabenbare min Hemmelighed, han skammer sig selv, og hvad jeg begiærer af ham, faaer jeg, derfor vil jeg elske Præsten. Da sagde Moderen: mit Barn, lyd mit Raad, det bliver dig gavnlighst. Gamle Folk ere

grumme og brede, forsøg din Mand først, maaskee du kan komme fra ham uden Ondskab, tag siden Præsten. Datteren sagde: jeg kan ikke bide længere. Moderen sagde: lyd mig ad, forsøg ham engang, det skal aldrig angre dig. Datteren sagde: Moder, for eders Skyld vil jeg gjøre det, men sig mig, hvordan skal jeg bære mig ad? Moderen sagde: du veed han har et Træ i Skoven, som han elsker meget, hug det af naar han er redet paa Jagt og brænd det, taaler han det, kan du desringgere elske Præsten eller en anden. Datteren sagde: jeg vil efterfølge eders Raad, og gif hjem. Hendes Mand spurgde hende hvor hun havde været saa længe? Hustruen sagde: Herre, i Kirken og hørt Guds Ord, og har jeg talet med min Moder. Ridderen sagde: det fornøier mig, thi du skal altid først søge Guds Rige. Derpaa reed han paa Jagt efter Sædvane. Da sagde Fruen til Skovfogden: min Mand han fryser naar han kommer fra Jagt, derfor vil vi gaae i Skoven for at hugge Træ og lægge det i Kachelovnen, at han kan varme sig. Skovfogden sagde: ja, tog sin Øre og gif i Skoven med Fruen, og sankede Brænde sammen, indtil de kom til det Træ som Ridderen elskede: da sagde Fruen til Skovfogden: hug dette Træ af; han svarede: Gud bevare mig derfra, thi dette elsker min Herre mere, end alle de andre i Skoven. Da Fruen hørte det, rev hun Øren fra ham, huggede Træet selv af og lagde det i Kachelovnen. Ridderen kom fra Jagten ved Aftensangs Tid, Fruen gif ham imøde og satte en Stool til Kachelovnen for ham, at han kunde varme sig. Da han sad og varmede sig, lugtede han Træet, da kaldte han

paa sin Skovfoged og sagde: sig mig, mig synes jeg lugter Træet i Ilden, som nylig er oprunden. Skovfogeden sagde: Herre, det er sandt: Træet er afhugget. Ridderen sagde: Gud forbyde det, at det nye oprundne Træ skulde være afhugget. Fruen sagde: det er sandt, jeg har selv gjort det, efterdi det var koldt, huggede jeg det af, og lagde det i Kaffelovnen at J skulde varme eder derved. Ridderen saae paa hende med et vredt Ansigt og sagde: Gud forbande dig, thi du vidste vel, at jeg elskede meget dette Træ og dog alligevel har du hugget det af. Da hun hørte disse Ord, græd hun og sagde: efterdi jeg har gjort det for eders Skyld, da skulde J tage mig det vel op, og havde jeg vist, at det skulde mishaget eder, havde jeg ikke gjort det. Ridderen sagde: hold op at græde, jeg vil tilgive dig det. Om Morgenens derpaa gik Fruen atter til Kirke, kom til sin Moder og sagde: Gud lade det gaae eder vel, min Mand, som J har bedet mig at forsøge, blev vred, men da jeg græd, tilgav han mig det, og bad mig holde op at græde. Moderen sagde: kiære Datter, en gammel Mand overseer undertiden noget, dog beholder han gierne det ene med det andet, derfor raader jeg dig, at du forsøger ham endnu engang. Datteren sagde: kiære Moder, hvad er det J siger? jeg kan ikke bide saa længe, thi jeg har saa stor Begiærlighed og Kiærlighed til Præsten, at J maatte vel have Medynk med mig. Derpaa sagde Moderen: kiære Datter, du har eengang forsøgt din Mand for min Skyld, forsøg ham endnu eengang for din Faders Velsignelse Skyld. Hun sagde: Moder, det bliver mig tungt,

dog vil jeg gjøre det, men hvorledes skal jeg forsøge ham? Moderen sagde: du veed han har en liden Hund der vogter hans Seng, som han elsker meget, slaae denne ihjel for hans Dine, seer han over med dig, maa du oftere vove din Villie. Datteren sagde: jeg vil gjøre det. Da hun kom hjem, for drev hun Dagen med Glæde, og da det blev Nat, sad Ridderen, efter Sædvane, ved Kaffelovnen, deres Seng, som var prægtig opredt, stod ved Siden af den. Hunden sprang op paa Sengen, da Fruen saae det, tog hun ham ved Bagbenene og slog ham mod Væggen, at Hiernen fløi ud af Hovedet. Da Ridderen saae det, sagde han: o du allerværste iblant alle Qvinder, hvorfor slog du min Hund ihjel lige for mine Dine? hun sagde: fordi Hunden altid springer op paa vor prægtige Seng og gjør den skiden. Ridderen sagde: jeg har Hunden kjærere, end Sengen med alle dens Prydelser. Fruen sagde: jeg forstaaer vel, hvad jeg gjør for Rytte Skyld, det hader J og gjør eder ondt; hun begyndte at græde, slog sit Hoved imod Væggen og sagde: o vee mig arme Qvinde. Da Ridderen saae hende græde og give sig saa ilde tilfreds, sagde han: hold op at græde, jeg vil tilgive dig det. Dagen derpaa gik Fruen atter i Kirken, hvor hun traf hendes Moder og sagde til hende: o kiære Moder, Gud være med eder, nu vil jeg elske Præsten, thi nu har jeg dhrt nok kiobt den Kierlighed til ham, fordi jeg har ventet saa længe, og det har jeg gjort for eders Skyld. Da jeg forsøgte min Mand anden Gang, og jeg begyndte at græde, tilgav han mig det. Moderen sagde: Datter, Alderdommen er grum, derfor raader jeg dig at du forsøger ham endnu een

Gang. Datteren sagde: ak! vidste I hvad jeg lider for Præsten, gav I mig vist Lov dertil. Moderen sagde: adlyd mig endnu denne Gang, saa vil jeg ikke mere forhindre dig deri; du veed hvad Pine jeg har lidt ved din Fødsel og Opdragelse, derfor gjør det for den Pine Skyld og forsøg ham tredie Gang, og slipper du bort uden Straf, vil jeg love dig, at jeg ikke vil opholde dig længere. Datteren sagde: dette synes mig at være for tungt, at jeg endnu længere skal leve foruden Præsten, men fordi I beder saa meget, da siig mig hvormed jeg skal forsøge ham? Moderen sagde: næste Søndag vil din Mand gjøre et Giestebud, dertil er jeg, din Fader og andre fornemme Mænd af Rom indbudne. Naar vi sidde til Bords og det er fuld af Viin og Mad, da hæng din Nøgle i Dugen og siig: ak, hvad er jeg glemsom, jeg har ladet min Kniv ligge i Kammeret, staae saa op, træk Dugen med dig at alting falder ned paa Jorden, og lad som det skeede usforvarendes, og see om han vil taale det. Datteren sagde: det vil jeg gjøre med et frit Mod. Om Søndagen som Giestebudet skulde holdes og Giesterne havde indfundet sig, satte de sig til Bordet, som var fuld af Viin og Mad. Derpaa fulgte Fruen Moderens Raad og sagde: o, hvad er jeg glemsom, jeg har ladet min Kniv ligge i Kammeret, stod hastig op og trak Dugen med sig ned paa Jorden, saa at alting blev spildt som var paa Bordet. Ridderen blev derover saare bevæget og meget skamsuld, lod hente en reen Dug og alting anrette paa ny, og bad Gæsterne at spise med Glæde. Om Morgenens derpaa gik Ridderen til en Feldstiær og

sagde: Herre, kan I aarlade min Kone paa hvilken Aare jeg vil have det? Feldstiæreren sagde: ja. Ridderen sagde: gaae med mig. Da han kom hjem, gif han til Sengen hvori hans Hustrue laae og bad hende staae op. Hustruen sagde: det er for tidlig. Ridderen sagde: om Klokken ifkun var tre, saa skal du endda staae op. Hustruen sagde: hvad skal jeg gjøre oppe? Ridderen sagde: du skal lade dig aarlade paa begge dine Arme. Hustruen sagde: jeg har aldrig ladet mig aarlade. Ridderen sagde: derfor er du ogsaa rasendes, tænker du ikke paa hvad du har gjort imod mig, med Træet, med Hunden og igaar den store Fornærmelse, det kommer af det onde Blod, derfor vil jeg lade det uddrage af dig, at du skal ikke fornærme mig mere. Hustruen stod grædende op, løstede sine Hænder mod Himmelen og sagde: forbarmer eder over mig. Ridderen sagde: du skulde bede Gud om Barmhertighed, thi ham bør Barmhertighed til. Trækker du dine Arme tilbage naar du aarlades, saa dræber jeg dig paa Stedet, thi tænk paa det Onde som du har gjort imod mig. Derpaa rakte Hustruen Armen ud: Ridderen sagde: staae hende dybt nok. Feldstiæreren gjorde det, saa Blodet sprang ud og Ridderen vilde ikke lade hende forbinde, førend hun forvandlede hendes Ansigtssfarve. Derpaa sagde Ridderen: forbind Armen og ræk den anden ud. Hustruen sagde: forbarmer eder over mig, thi jeg døer. Ridderen sagde: det skulde du have tænkt, den Tid du handlede saa slet imod mig. Hun rakte Armen ud, Feldstiæreren slog Aaren og meget Blod løb af hende, da hun forvandlede hendes Ansigtssfarve, bad Ridderen Felds-

Kiæreren at forbinde hende og lægge hende i en
 Seng, paa det at hun kan betænke sig og handle
 bedre en anden Gang. Da Hustruen kom i Sen-
 gen, blev hun syg; derpaa bad hun en af sine
 Jomfruer at gaae til hendes Moder og bede hende
 komme til sig, sørend hun dør. Jomfruen gik til
 Fruens Moder og sagde hende det. Da Moderen
 hørte det, blev hun glad og gik til sin Datter. Da
 Fruen saa hendes Moder, sagde hun: Kiære Mo-
 der, jeg er som jeg var død, thi der er løbet saa
 meget Blod af mig, at det er Under jeg endnu
 lever. Moderen svarede: jeg sagde dig det jo at
 gamle Folk ere underlige og grumme; vil du endnu
 elske Præsten? Datteren sagde: gid Fanden tage
 Præsten samt alle hans Kolleger, jeg vil ingen
 anden elske end min Egtemand." Derpaa sagde
 Mesteren: Herre, har I forstaaet hvad jeg har
 fortalt? Keiseren sagde: ja, det synes mig og at
 være et nyttigt Eventyr. Mesteren sagde: jeg raar-
 der at I vogter eder for eders Hustrue, at det ikke
 skal gaae eder værre, thi hun raader eder altid, at
 I skulle aflive eders uskyldige Søn. Keiseren
 sagde: min Søn skal ikke døe idag. Mesteren
 takkede Keiseren, tog Afsked og sagde: Gud vel-
 signe eder; og derpaa gik han fra Slottet.

Keiserinden vilde ride fra Keiseren, da hun hørte
 at Keiserens Søn ikke var henrettet endnu.

Da Keiserinden hørte at Keiserens Søn ikke
 var henrettet; gik hun i sit Gemak, og pyndede sig
 med de kosteligste Pyndelser hun havde, lod sadle
 den bedste Hest og vilde ride til hendes Fader. Da
 Beriderne hørte det, gik de til Keiseren og sagde:
 Herre, Keiserinden bereder sig at ride til hendes

Fader, og vil endnu idag forlade eders Keiserlige Naade. Keiseren løb strax til hende og sagde: min Kiereste, hvor agter du at ride hen? Keiserinden sagde: Herre, til min Fader. Keiseren sagde: jeg meente du elskede ingen saa meget som mig, jeg beder dig, bliv hos mig. Keiserinden sagde: Herre, det er sandt, just derfor vil jeg bort fra eder; ikke destomindre, I adlyde vist saa længe de vise Mestere indtil det gaaer eder som det gik Keiser Octavianus, der var saa gierrig, at Rommerne begravede ham levendes for hans Gierrigheds Skyld, og proppede hans Mund fuld af Guld. Keiseren sagde: fortæl mig hvorledes det gik til? Keiserinden sagde: jeg fortæller eder intet, thi jeg reiser bort. Keiseren sagde: det forbyde Gud, thi man sagde da, det var min Skyld. Keiserinden sagde: der er det ogsaa, thi I sagde eders Søn skulde døe, men han lever jo endnu, derfor troer jeg eder ikke mere. Keiseren sagde: det hører en Keiser til, at overhøre alle, og vel at undersøge en Sag før han dømmer; derfor beder jeg dig kiære Hustru, at du fortæller mig noget som jeg kan annamme i mit Hierte, hvorledes jeg skal skikke mig i denne Sag. Derpaa fortalte hun ham følgende Eventyr.

Keiserindens femte Eventyr, hvorledes Octavianus blev levende begravet af Rommerne.

Octavianus var en riig Keiser, men tillige meget gierrig, at han over alting elskede Rigdom. Rommerne gjorde ham meget Folk underdanig, for den Aarsag Skyld opsatte sig nogle Riger imod Rommerne. Paa samme Tid var der en Mester i Rom, som heed Virgilius, han overgik alle med sine Konster, besynderlig i Trolddom. Borgerne i

Staden bad Mesteren gjøre med sin Kunst, at de kunde blive advarede for deres Fiender. Mesteren adlød deres Bøn, gik op paa et Taarn og satte saa mange Billeder paa Spidsen af samme, som ham syntes got, og midt iblandt dem et Billede, som havde et Guldæble, og hver af de andre omkring samme en Klokke i Haanden og havde vendt Ansigtene mod de Lande, som enhver var bestemt til. Saa tidt et Land vilde udøve Fiendskaber imod Rom, ringede det Billede, som var bestemt til samme Land, der var og en Ridder beklædt dertil med et Spær, som rakte det imod samme Land. Naar Rommerne saae det, væbnede de sig og droge med et frit Mod imod Landet, saa at intet Land, hverken hemmelig eller aabenbar, kunde sætte sig imod Rommerne, thi de bleve advarede af Billederne. Virgilius gjorde og, gode og fattige Folk til Trøst, paa et Sted i Staden en Ild, som de skulde varme sig ved, og en oprindende Brønd ved Ilden, hvoraf de Fattige skulde drikke. Ved Siden af Ilden og Brønden satte han et Billede, hvorpaa for i Panden stod Skrevet: Den som slaaer mig, faaer Hævn paa Stedet. Dette Billede stod i mange Aar, tilsidst kom en Præst til at læse dette Indskrift og tænkte, hvad Hævn skulde den vel faae? jeg troer, giver jeg dig en Skrup, finder jeg vist en Skat under dine Fødder, og derfor vil du ikke at nogen skal slaae dig; derpaa gav Præsten Billedet saadant et vældigt Slag, at det faldt ned, hvorved Ilden sluktes og Præsten fandt ingen Skat. Da nu de Gode og Fattige hørte, at Billedet var nedslaget, bleve de bedrøvede og sagde: han skal visselig døe, som haver forstyrret dette Billede og

for Gierrigheds Skyld berøvet os den Trøst og Glæde vi havde. Derefter holdt trende Konger, som havde lidt megen Uret af Rommerne, en Sammenkomst, for at overlægge med hinanden, hvorledes de skulde hævne sig paa Rommerne; nogle af Kongerne sagde: vi arbeide forgiæves, thi saa længe Taarnet med Billederne staaer, kan vi ikke overvinde dem, thi de blive advarede om vore Forretagender af Billederne. Trende Ridderne som hørte disse Ord, traadte frem og sagde: hvad vil I give os, om vi kunde forstyrre Taarnet med Billederne? Kongerne sagde: hvad I begiærer. Ridderne sagde: Giver os tre Tønder Guld. Kongerne sagde: ja. Ridderne toge samme tre Tønder Guld, de reiste til Rom og nedgravede en Tønde Guld for trende Stadens Porte. Derefter gif de ind i Staden, der mødte de Keiseren, som sagde til dem: Kiære Venner, for hvis Skyld, eller af hvad Aarsag ere I komne hertil? Ridderne sagde: vi ere Spaamænd, vi kan udlægge Drømme, dog drømme vi intet uden om Guld, hvor det ligger skjult, da bliver det os åabenbaret, og vi kan bestandig finde Guld nok. Vi have hørt om eders Godhed, derfor ere vi komne hertil, og tillige at anbynde eder vores Tjeneste. Keiseren sagde: jeg vil prøve eder, og fare I med Sandhed, da skal I blive vel belønnet, Ridderne sagde, Herre, vi begiere intet af eder, uden Halvparten af det vi finde, og I beholder den anden halve Part. Keiseren sagde: det var et got Forslag, kommer med mig, og de ginge med ham til Slottet, hvor de bleve got beværte. Da Ridderne havde spist Aftensmad, sagde de til Keiseren: behager det eder,

vil vi gaae til Sengs, og den Ældste blant os skal drømme inat og give eders Raade det tilkiende imorgen? Keiseren sagde: Gud forlene ham en god Drøm. Ridderne gik til Sengs og fordrevede hele Natten med Glæde, ved at bespotte Keiseren. Da det blev Dag, ginge de igien til Keiseren, og den ældste Ridder sagde: Herre, jeg har havt en Drøm, at uden for en af Stadens Porte er en Hule, hvori der ligger en Tønde Guld skjult, vil I gaae derud med os, saa vil vi grave den op. Keiseren sagde: jeg vil gaae med eder og see om det er sandt. Da de kom uden for Porten, begyndte de at grave, sandt Tønden og trak den op. Da Keiseren saae det, blev han glad og gav dem Halvdelen af Guldet. Derpaa sagde den anden Ridder til Keiseren: næste Nat vil jeg drømme. Keiseren sagde: Gud give dig en god Drøm. Om Morgenen sagde Ridderen til Keiseren: jeg har drømt at for den anden Port ligger og en Tønde Guld. Keiseren gik med Ridderne derud, og sandt som han havde sagt, hvoraf de ogsaa fik Halvdelen. Derpaa sagde den tredie Ridder til Keiseren: næste Nat vil jeg drømme. Keiseren sagde: velsignet være den Stund, da I kom til mig, Gud give dig en god Drøm. Ridderen stod tidlig op, gik til Keiseren og sagde: Herre, for den tredie Port ligger og en Tønde Guld, som de og sandt. Keiseren blev glad, og gav dem og Halvparten deraf og sagde: jeg har aldrig seet saa sandfærdige Folk. Derefter taledes Ridderne alle tre overeensstemmende og sagde til Keiseren: enhver af os har hidtil drømt hver sin Drøm, men nu vil vi alle tre herefter drømme een Drøm. Keiseren sagde: Gud give eder en god

Drøm. Ridderne bespottede Keiseren hele Natten
 igiennem, og tidlig om Morgenens gik de til ham
 og sagde: Herre, vi veed en god Tidende, begiere
 I at blive riig og maae vi tale derom? Keiseren
 sagde: ja. Da sagde Ridderne: under det Taarn
 hvorpaa Billederne staaer, er saa meget Guld, at
 alle Hestene i Rom ikke kunde bære det. Keiseren
 sagde: Gud forbyde det, at jeg skulde lade ned-
 brynde Taarnet med Billederne, ved hvilke vi faae
 Advarsel imod vore Fiender. Ridderne sagde: vi
 kan grave og faae Guldet, saa at Taarnet ikke skal
 falde, men det maa skee om Natten, at Folket ikke
 oversalder os, og med Magt selv opgraver Guldet.
 Keiseren sagde: gjør det i Guds Navn, imorgen vil jeg
 komme til eder. Da det blev Aften ginge Ridderne
 til Taarnet og gravede indtil Midnat, saa at Taarn-
 et var nær ved at falde, derpaa lagde de Ild der-
 under og rømte derfra. Lidet derefter faldt Taarn-
 et med Billederne ned, som blev opbrændt til
 Grunde. Om Morgenens derpaa da Herrerne og
 Fyrsterne saae at Taarnet var forstyrret, bleve de
 bedrøvede og sagde til Keiseren: Herre, hvordan
 er det gaaet til, at Taarnet med Billederne, som
 gav os Advarsel for vore Fiender, er nedfaldet?
 Keiseren sagde: tre falske Mænd havde berettet mig,
 at der laae usigelig meget Guld under Taarnet, og
 de vilde grave det op, saa at hverken Taarnet eller
 Billederne skulle beskadiges. Derpaa sagde Rom-
 merne til Keiseren: har I havt Guldet saa kjær,
 at vi for eders Gierrigheds Skyld har mistet Taarn-
 et samt Billederne, hvorved vor gode Advarsel er
 bleven forstyrret, derfor skal eders Mund fyldes
 med Guld og I skal begraves levende; som ogsaa

blev fuldført. Derpaa kom deres Fiender og forstyrrede Rom i Grunde." Keiserinden sagde: har I forstaaet mit Eventyr? Keiseren sagde: Ja. Keiserinden sagde: Taarnet med Billederne er eders Liv med eders Sind, saalænge de blive derudi, kan Fienderne ikke gjøre Folket ondt, det seer eders Søn, derfor beraadslaaer han og hans Mestere sig, hvorledes de med falske Ord kunde fordærve eder, og dem høre I. Han sagde: det er et got Eventyr, de skal ikke undergrave mig, som de gjorde ved Taarnet, thi min Søn skal døe. Keiserinden sagde: gjør I det, da blive I ved eders Ære og Bælde. Derpaa befalede Keiseren at hænge hans Søn.

Keiserens Søn ledes til Galgen femte Gang, og den femte Mester, Josephus, redder ham derfra med et Eventyr.

Da Folket saae Keiserens Søn føres til Galgen, blev der stor Jammerkrig for Keiserens Søn i Staden, saavel iblant de Rige som Fattige. Paa Veien dertil mødte dem den femte Mester, Josephus, som reed paa en Hest. Da Keiserens Søn saae hans Mester, bukkede han sig for ham. Mesteren sagde til dem som førte ham: iler ikke for stærkt, thi jeg vil, med Guds Hielp, frelse ham fra Døden. Derpaa begav Mesteren sig paa Slottet til Keiseren, som han hilsende meget ærbødig. Keiseren sagde: gid alt Ondt v. derfares dig, tænker du at bedrage mig, som Ridderne gjorde ved Keiser Octavianus? Mesteren sagde: hvorledes de have bedraget ham, det veed jeg ikke, men sliq en Hilfen troede jeg ikke at have fortient af eder. Keiseren sagde, anbefalede jeg ikke dig og dine Staldbrodre min Søn, som da kunde tale, men nu er

han bleven stum, og endnu mere, han har villet voldtage min Hustru. Mesteren sagde, at han ikke taler, det er stor Viisdom, jeg veed han kan tale, som I snart skal faae at høre; I siger: han har villet forføre eders Hustru, det troer jeg ikke at nogen som er saa viis som han, skulde tage sig saadant for; men jeg siger eder, bliver eders Søn dræbt for eders Hustrues Skyld, vil det gaae eder, som det gik Hypocrates med Galleno, thi Gallenus blev hævet paa Hypocrate i den rette Nød. Keiseren sagde: jeg vil høre det. Mesteren sagde: Herre Keiser, jeg fortæller det ikke, inden I lader eders Søn kalde til age og sætte ham i Fængsel. Da dette var skeet, begyndte Mesteren at fortælle: „Der var en Læge som heed Hypocrates, han var en konstig Mester og overgik alle andre Læger i sin Konst. Han havde en Ven som heed Gallenus, han var sindig, og lagde Glid paa at kunde lære Lægedoms Konsten, for at blive ligesaa konstig som hans Ven. Da Hypocrates fornam det, skulde han sin Konst for ham, thi han frygtede at han blev færdigere end han. Da Gallenus fornam sin Vens Tanker, svæde han sig mere end før og blev en forsøgt Læge; da Hypocrates saae det, hadede han ham. Det hendte sig engang at Kongen af Ungern sendte Bud efter Hypocrates, at helbrede hans Søn. Hypocrates skrev et Brev til Kongen, at han ikke kunde komme, men sendte sin Ven Gallenam i sit Sted, som han vidste var færdig i Lægekunsten. Kongen modtog ham venlig, men undrede sig over, hvorfor Hypocrates ikke kom selv? Gallenus sagde: han har meget at bestille og kunde ikke komme, men har sendt mig i sit Sted. Kongen

var dermed tilfreds. Gallenus betragtede Barnet,
 undersøgte dets Arter, besaae Urinet og sagde til
 Dronningen: Jeg maa ogsaa see eders og Kongens
 Urin. Dronningen sagde: imorgen skal I faae
 det at see. Da Gallenam om Morgenens besaae
 Urinet, tog han Dronningen til en Side og sagde:
 Naadige Frue, I maae ikke tage mig det fortryd-
 elig op, siger mig, hvem er Barnets Fader? Dronnin-
 gen sagde: Kongen. Gallenam sagde: det er
 ikke sandt. Dronningen sagde: vidste jeg at det
 var dit Alvor, skulde du miste din Hals. Gal-
 lenam sagde: Kongen er ikke hans Fader; tilmed er
 jeg kommen her for at faae Løn og ikke at miste mit
 Liv, men skal jeg vente fligt, da velsigne eder Gud
 og give eder en anden Løse. Da sagde Dronnin-
 gen: I skal ikke gaae herfra, men jeg vil sige eder
 Sandhed, men I maae ikke røve mig. Gallenam
 sagde: Gud bevare mig derfra. Engang kom
 Kongen af Burgundien at besøge sin Gemal, han
 sov hos mig og af ham er dette Barn avlet. Gal-
 lenam sagde: frygter intet, jeg vil helbrede eders
 Søn; han gav ham Drekke at spise og Vand at
 drikke, derved blev han helbredet. Da Kongen
 fornam det, gav han ham en god Løn. Dronnin-
 gen gav ham og en hemmelig Løn, derpaa gik han
 derfra. Da Gallenam kom til Hypocratem, spurgde
 han ham: om Barnet var helbredet. Gallenam
 sagde: ja. Hypocrates sagde: hvad gav du ham
 da? Gallenus sagde: Drekke at spise og Vand at
 drikke. Hypocrates sagde: da er Dronningen en
 Hore. Gallenus svarede: det er sandt. Hypocrates
 blev vred og tænkte, bliver han ikke tagen af Veien,
 overgaaer han mig; derpaa udgrandkede han

hvorledes han kunde slaae ham ihjel. Engang gik
 Hypocrates i sin Have, da kaldte han paa Gallenus
 og sagde: min Ven, vi vil herte Urter. Gallenus
 sagde: jeg er tilfreds. Da de ginge sammen i Ha-
 ven, sagde Hypocrates: jeg kan lugte at der staaer
 en Urt, buk dig ned og træk den op, Gallenus
 gjorde det. Da de vare gaaet bedre frem, sagde
 Hypocrates atter: jeg lugter her en Urt, den skal du
 trække op med Roden; og da Gallenus bukkede sig
 ned, tog Hypocrates sin Kniv og gjennemboiede
 Gallenus, at han strax døde. Kort Tid derefter
 blev Hypocrates syg af Blodstot, han brugte alle
 Lægemidler han vidste, dog kunde han ikke hielpe
 sig selv. Hans Discipler fra alle Stæder kom for
 at hielpe ham, men der var ingen Redning. Da
 Hypocrates merkede det, befalede han sine Disciple
 at hente ham en Spand fuld af Vand, han gav
 dem en Urt, og bad at lægge den deri, hvilket de
 og gjorde; derpaa sagde han: Kiere Venner, borer
 Huller i Bunden af Spanden, at Vandet kan løbe
 ud, dette gjorde de, men der kunde dog ikke løbe
 en Draabe Vand af Spanden. Hypocrates sagde:
 giver Algt paa Guds Brede, som er kommen over
 mig, thi J seer i Bunden af Spanden over 100
 Huller, og endda kan Vandet af denne Urtes Kraft
 ikke løbe ud. Al! levede min Ven Gallenus, som
 jeg (desværre) har dræbt, han skulde snart have
 helbredet mig, giver Algt paa, det er Guds Havn.
 Da han havde sagt dette, vendte han sig til Bæggen
 og døde." Mesteren sagde: Herre, har J forstaaet
 hvad jeg har fortalt? Keiseren sagde: ja. Mester-
 ren sagde: jeg siger eder, dræber J eders Søn for
 eders Hustrues Døds Skyld, vil det gaae eder værre

med eders Søn, som kan hielpe eder trolig i al Nødsfald. Keiseren sagde: min Søn skal ikke døe idag. Mesteren sagde: I handler retskaffen, jeg takker eders Raade.

Keiserinden sønderriver hendes Blader, fordi Keiserens Søn ikke var henrettet; og hendes siette Eventyr om den Urene Bonge og hans Marstkalk.

Da Keiserinden hørte at Keiserens Søn levede, rev hun sig i Haaret af Falskhed og sagde: o vee mig arme Qvinde, at jeg kom i dette Land! der er saa stor Glæde i min Faders Lande, og jeg lider her saa megen Modgang. Da Keiseren hørte dette, gik han til Keiserinden og sagde: min Kiæreste, hvorfor er du saa bedrøvet. Keiserinden sagde: kan jeg andet være, da jeg, som er en Kongedatter, er bleven saa høilig fornærmet, som I lovede at forhindre, og er ikke skeet endnu. Keiseren sagde: sandelig, jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre, du arbeider hver Dag paa, at jeg skal dræbe min Søn og Mesterne tværtimod at han skal leve. Keiserinden sagde: derfor vil det gaae eder som det gik en Konge med sin Marstkalk. Keiseren sagde: fortæl mig dette Eventyr. Keiserinden sagde: det vil jeg gierne gjøre. „Der var engang en Konge, som var et slemt ureent Menneske og oppustende som en Vattersortig, saa at Fruentimmerne forskrækkedes ved at see ham. Denne Konge fik i Sinde, at vilde med Magt tage St. Peter og St. Povel's Legeme ud af Kirken i Rom og føre dem bort. Paa Veien til Rom opholdt sig Kongen en Dag i en Stad, hvor han sagde til sin Marstkalk: søg mig et smukt Fruentimmer op, som skal ligge hos mig inat. Marstkalken sagde: Herre,

Fruentimmerne kiende eders Brøst, og ingen vil
 komme til eder, uden man byder dem mange Penge.
 Kongen sagde: jeg vil give hende hvad hun vil have,
 om hun endog begiærede tusinde Gylden. Da Mar-
 skalken hørte dette, betog Giærrigheden ham; gik
 til sin egen Hustru, som var deilig, dydig og from,
 sagde til hende: Kiære Hustru, du kan forhverve os
 mange Penge. Hustruen sagde: paa hvad Maade?
 Marskalken sagde: Kongen har befaleet mig at
 skaffe ham et deiligt Fruentimmer, som skal sove hos
 ham nat, og han vil give hende saa mange Penge
 hun vil have, om hun endog begiærede tusinde Gyl-
 den; men fordi han er ureen, finder jeg vel neppe
 et Fruentimmer som vil komme til ham. Derfor,
 kiære Hustru, vil jeg bringe dig til Kongens Seng,
 og i Morgen tidlig, mens det er mørk endnu, kan
 du gaae fra ham igien, da fortjener du os mange
 Penge paa een Nat. Hustruen sagde: var Kongen
 endog slet ikke ureen, saa skyndede jeg dog ikke saa
 grusommelig imod Gud, til din og min Siels For-
 dømmelse, for uretsfærdige Penges Skyld, og derv-
 til mister jeg min Ære. Derpaa sagde Marskalken:
 vil du ikke, da vil jeg love dig, at du aldrig skal
 have nogen god Dag hos mig, saa længe du lever.
 Da Hustruen hørte dette, frøgtede hun for Ondt,
 og gav da sit Minde dertil, for Rædsel Skyld,
 endstignet det var imod hendes Villie. Marskalken
 gik til Kongen og sagde: Herre, jeg har fundet et
 deiligt Fruentimmer, som kommer naar det bliver
 mørk og vil gaae bort før det bliver Dag, saa ingen
 faaer hende at see, men hun vil have tusinde Gyl-
 den. Kongen sagde: det fornøier mig. Da det
 blev Nat førte Marskalken sin Hustru til Kongen.

Da Hanen galede imod Dagen, kom Marſkalken til Kongen og ſagde: Herre, det er ſnart Dag, giver Qvinden Pengene, ſom J har lovet hende, at hun kan gaae bort. Kongen ſagde: hun behager mig vel og kommer ikke bort endnu. Da Marſkalken hørte det, gik han bedrøvet bort; men tøvede neppe en Time, gik atter til Kongen og ſagde: Herre, det dages, derfor lad hende gaae, at ingen ſaaer hende at ſee. Kongen ſagde: jeg lader hende ikke gaae endnu, men gaae du bort og luk Døren efter dig. Marſkalken gik atter bedrøvet bort, og ventede til det blev Dag, da gik han atter til Kongen og ſagde: Herre, det er Dag, og ſaaer hende nogen at ſee, da bliver hun beſkiæmmet, derfor lader hende gaae. Kongen ſagde: nei, hun behager mig vel. Men da Marſkalken ikke længere kunde dølgge det, ſagde han: o naadige Herre, lader hende gaae, thi det er min Huſtrø. Da Kongen hørte dette: ſagde han: luk Vinduet op og lad mig ſee om det er ſandt. Da Marſkalken aabnede Vinduet, blev det lyſt, at han kunde ſee at det var virkelig hans Huſtrø; da ſagde Kongen til Marſkalken: o du fortvivlede Skalk, du har beſkiæmmet din Huſtrø for Penge Skyld; pak dig af mit Rige, bliver du her en Dag længere, ſkal du miſte dit Liv. Marſkalken ſngtede og kom aldrig mere hverken til Kongen eller ſin Huſtrø. Siden holdt Kongen Marſkalkens Huſtrø i ſtor Vre medens hun levede. Derefter forſamlede Kongen en ſtor Krigshær og beleirede Rom ſaa længe, indtil de vilde udlevere ham fornævnte Legemer. Til den Tid var der ſyø Meſtere i Rom og ved deres Raad blev Staden

regieret. Borgerne sagde til dem: hvad skal vi gjøre for ikke at Staden bliver ødelagt? Skulle vi udlevere Kongen St. Peders og St. Povels Lege- mer? Da sagde Mesterne: vi vil bevare Staden og de hellige Mænds Legemer hver sin Dag. Kongen truede at han vilde bestorme Staden. Derpaa gik i sex paafølgende Dage hver Dag en anden Mes- ter ud i Leiren, hvor de ved deres kloge Forslag om Fred, bestandig overtalede Kongen til at opsætte sit Forsæt; indtil den siette Dag, da sagde Borgerne til den syvende Mester: imorgen vil Kongen bom- bardere Staden, bevar os nu, da gjør du os en stor Tjeneste. Da sagde Mesteren: imorgen vil jeg gjøre en Gierning, at Kongen med hans hele Krigs- hær skal flygte. Om Morgenens begyndte Kongen at true dem. Derpaa klædte sig Mesteren i en Kiortel, som var besat med Daafuglefiendre, tog to gloende Sværd og samlede endeel underlige Folk som han tog med sig og gik op paa det høieste Taarn, hvor hele den fiendtlige Krigshær kunde see ham; han vendte sig hid og did og havde de tvende gloende Sværd i sin Mund. Da Krigshæren saae det, sagde de til Kongen: Herre, see øverst paa Taarnet et stort Under, det er de Christnes Gud som er kommen fra Himmelen og vil slaae os ihjel med Sværd, om vi blive her; da Kongen saae det, frygtede han og sagde: hvad skal vi gjøre? De sagde: vi vil flygte herfra, at deres Gud ikke slaaer os ihjel. Kongen flygtede med sit Folk, og da Kommerne saae det, flyndte de sig efter dem, sloge Kongen samt næsten hele Krigshæren ihjel. Saa- ledes blev den store Hær overvundet ved menneske- lig List. " Keiserinden sagde til Keiseren: har I

forstaaet hvad jeg fortalte? han svarede: Ja. Hun sagde, har I hørt hvorledes Marskalken gjorde imod sin Herre, som troede ham vel, ligesaa vil eders Søn formedelt sin Gierlighed, lægge Bind paa at fordrive eder. Men da I endnu haver Magten over ham, da gjør som Kongen gjorde imod Marskalken; vil I ikke at han skal døe, da sender ham langt bort, at han aldrig mere kommer til eder igien. Ogsaa hørte I jo selv at Kongen blev overvunden af de syv Mestere; saaledes have ogsaa eders syv Mestere i Sinde at gjøre, de vil dræbe eder med Lyst, paa det at eders Søn kan komme til Regieringen. Keiseren sagde: det skal ikke gaae saaledes til, thi min Søn skal døe imorgen. Om Morgen befalede han sine Tjenere at føre ham til Galgen og hænge ham.

Keiserens Søn føres til Galgen sierte Gang, og den sierte Mester, Cleophas, frelste ham derfra med et Eventyr om en Qvinde, der bragde sig selv, sin Mand og tre Riddere om Halsen med falskhed.

„En Keiser havde tre Riddere, hvilke han meget elskede; og i Rom var en gammel Ridder, han fik en ung Hustru, som han elskede, hun kunde synge got, og loffede saa mange Folk til hendes Hus med sine Viser som hun begierede. Engang da hun sad i hendes Sovestue, saae hun mange Folk at gaae frem og tilbage, begyndte hun at synge, og Keiserens ældste Ridder som ogsaa til samme Tid gik der forbi og hørte hende synge, saae paa hende, gik ind i Huset og talede med hende om utilbørlig Kierlighed, og sagde: hvad skal jeg give dig, at

du lader mig sove hos dig? hun svarede: hundrede Gylden; han sagde: dem vil jeg give dig, siig mig naar jeg skal komme? hun bestemte ham Tiden. Ridderen lod sig nøje dermed. Dagen derpaa gik hun atter i hendes Sovestue og sang, da kom der en anden Ridder der forbi, og da han hørte hende synge, blev han befængt med Kierlighed til hende, gik ind til hende og sagde: o deiligste Husfru, hvad skal jeg give dig, at jeg maa sove hos dig? hun svarede: hundrede Gylden; dem lovede han hende, og spurgde naar han skulde komme? hun svarede: jeg vil lade dig det vide; derpaa tog han Afsked. Tredie Dag gik hun atter i sit Sovestue og sang, da kom den tredie Ridder der forbi, og fik samme Lust og fordrede det af hende som de to andre, som hun ogsaa tilstod ham, da han bevilligede hende de forlangte hundrede Gylden, derpaa spurgde han hende naar han skulde komme, hun svarede: jeg vil lade dig vide naar det er mig best beleiligt, han tog Afsked. Saaledes havde alle tre Riddere talet med denne Kvinde, saa den ene vidste intet af den anden at si. Kvinden som var fuld af Ondskab, gik til sin Mand og sagde: Herre: jeg vil si dig eders noget, vil I følge mit Raad, da vil jeg hjælpe eder til Rigdom, det trænge vi til, thi vi ere fattige. Han svarede: jeg vil adlyde dig. Hun sagde: tre Riddere af Keiserens Hof ere, den ene efter den anden, komne til mig, og have hver budt mig hundrede Gylden, naar jeg vil sove hos dem, men har jeg først Pengene, saa skal ingen faa Lov dertil. Han sagde: det behager mig. Hun sagde: jeg vil lade den første komme naar det bliver Nat, den anden om Midnats Tid og den tredie

naar det dages; da have de uden Tvivl Pengene med sig, saa skal I staae bag Døren med et Sværd, og staae dem ihjel naar de gaae ind til mig, derpaa kan vi tage Pengene fra dem; han svarede: jeg frygter det vil blive aabenbaret. Hun sagde: sørg intet, jeg vil begynde det og bringe det til en god Ende; han svarede: jeg vil adlyde dig. Hun sendte Bud til Ridderne for at bestemme dem: hvad Tid de skulde komme, og tillige at de skulde tage Pengene med dem. Da det blev Nat kom den første Ridder og bankede paa Døren, hun spurgte ham: har du Pengene med dig? han svarede: ja, lad mig komme ind; i det han vilde gaae ind slog hendes Mand ham ihjel, derpaa bar hun ham ind i et Kammer. Derefter kom de tvende andre Riddere, som paa samme Maade bleve aflivede, og indbaarne i samme Kammer som den første. Derpaa sagde hendes Mand: Hustru blive de her fundne, miste vi vort Liv. Hun svarede: frygt intet, thi jeg skal nok forebygge det. Hustruen havde en Broder som var Vægter i Staden, og da han om Natten gik der forbi, kaldte hun paa ham og sagde: kære Broder, igaar Nat kom en Ridder og vilde nedvinge mig, saa slog min Mand ham ihjel, og nu have vi ingen uden dig, som kan skaffe os det døde Legeme bort. Han svarede: det er en farlig Sag at gjøre, dog vil jeg hjælpe eder, stik ham ind i en Sæk, saa vil jeg kaste ham i Havet; derpaa stak de den første Ridders Legeme i en Sæk og gav det til Vægteren som strax kastede ham i Havet, derefter gik ham til sin Søster igjen og sagde: skienk mig med noget Vin, thi I ere frelst. Hun svarede: Gud lønne dig, da hun gik ind i Kammeret som

om hun vilde hente Viin til ham, begyndte hun at
 sŕrige: Kiære Broder, den Ridder som du haver
 kastet i Havet, er kommen igjen. Da heudes Bro-
 der hørte det, undrede han sig derover og sagde: giv
 mig hans Krop, han skal ikke komme igjen. Han
 tog Kroppen, bandt en Steen om Halsen paa den,
 og kastede den atter i Havet, gik til sin Søster igjen
 og sagde: skienk mig med Viin, thi nu er du uden
 Tvivl fri for ham. Hun svarede: Gud velsigne
 dig, da hun igjen gik ind i Kammeret som første
 Gang, begyndte hun atter at sŕrige: Ridderen er
 kommen igjen. Da sagde Bægteren: hvad fan-
 den er det! Han tog atter Ridderens Lægeme, stak
 det i en Sæk og gik i Skoven for at brænde det op.
 Da han næsten havde opbrændt Lægemet og havde i
 Sinde at gaae derfra, kom en Ridder ridende som
 vilde til Tørnering og skulde være der tidlig om
 Morgen. Han steg af Hesten, og gik til Ilden
 for at varme sig, Bægteren sagde til ham: hvem
 er du? han svarede: jeg er en Ridder af adelig
 Slægt, Bægteren sagde: du er ingen Ridder, men
 en Dævel; thi jeg kastede dig første Gang i Havet,
 anden Gang bandt jeg en Steen om Halsen paa dig og
 druknede dig, tredie Gang haver jeg kastet dig i
 Ilden og nu staaer du her, derpaa tog han Ridderen
 samt Hesten og kastede dem i Ilden. Derefter gik
 han til sin Søster og sagde: skienk mig af den beste
 Viin og lad mig drikke, hans Søster skienkte for
 ham af den beste Viin hun havde, da han havde
 drukket, gik han bort. Noget Tid derefter, kom
 Ridderen i Trætte med hans Hustru og han pryg-
 lede hende. Hustruen blev vred og sagde: vil du
 ogsaa slaae mig ihjel ligesom Ridderne. Da Na-

bosfolkene hørte det, berettede de det til Keiseren. Da bleve de begge førte for Keiseren og Hustruen bekiendte strax Mordgierningen. Derpaa bleve de bundne ved Hesterumper, slæbte til Galgen og hængte." Da sagde Mesteren: Herre, har I forstaaet hvad jeg har fortalt? han svarede: ja. Mesteren sagde: sandelig jeg frygter, at det vil gaae eder værre end denne Ridder, dersom I dræber eders Søn for eders Hustrues Skyld. Keiseren svarede: min Søn skal ikke døe i Dag. Mesteren takkede ham at han frigav hans Søn den Dag. Da Keiserinden hørte at Sønnen endnu levede, løb hun til Keiseren og sagde: jeg fattige Menneſke, jeg vil dræbe mig selv, thi jeg har stor Sorg. Keiseren sagde: det forbyde Gud, det var en stor Skam, du maa ikke tænke saaledes. Keiserinden svarede: det vil vist gaae eder med eders Søn, som det gik en Konge med sin Marskalk. Da sagde Keiseren: fortæl mig hvorledes det gik til. Keiserinden svarede: ja.

Keiserindens syvende Eventyr.

"En Konge elskede saa inderlig sin Dronning at han indspærrede hende i et fast Taarn, og bar altid Nøglen hos sig, derover var hun meget sorgfuld. En Ridder i et fremmet Land af fornem Slægt, drømte en Nat at han saa, kiendte og havde meget at bestille med samme Dronning, ligesom han havde seet hende tilforn. Dronningen drømte ogsaa om denne Ridder, at dersom hun ikke fik ham at see eller kom til ham, fik hun megen Sorg og naar hun fik ham at see, vilde hun vel kiende ham, og vilde gierne see ham, ikke for Kiærligheds Skyld, men alleneſte for at sildkomme

Drømmen. Ridderen som havde drømt, tog sig for at ride saa længe, indtil han fik den Dronning at see. Derpaa satte Ridderen sig til Hest, og reed igiennem mange Lande indtil han kom i det Land, hvor Dronningen sad i Taarnet. Ridderen opholdt sig der en lang Tid, og gik engang uforvarendes med sine Tienere forbi Slottet, men han vidste ikke at Dronningen var der, om hvilken han havde drømt. Ridderen saae op til et Bindue hvori Dronningen stod, han kiendtehende strax formedelsst Drømmen og begyndte at synge en Elfskors Arie. Da Dronningen hørte det, saae hun paa ham og kiendte ham, at han var den Ridder om hvilken hun havde drømt. Ridderen gik daglig frem og tilbage forbi Slottet, og tænkte hvorledes han kunde komme til at tale med hende om sin Angest. Da Dronningen fornam at han vilde tale med hende, skrev hun et Brev og kastede det ned til ham. Da Ridderen læste Brevet, fornam han Dronningens Villie og han begyndte med Ridderspil og Tornering, saa at hans Rygte kom for Kongen. Kongen gik til ham og hilsende ham og sagde: min Ven, jeg har hørt mange Gierninger om dig, behager det dig, da kan du blive hos mig. Ridderen svarede Kongen: det vil jeg gierne, dersom eders Naade vilde tillade mig en Ting. Kongen spurgde: hvad er det? han svarede: jeg beder eders Naade at ville tillade mig at bygge et Hus ved Muren af Slotstaarnet. Kongen sagde: det skal være dig tilladt. Ridderen antog Muurmestere, Tønmænd og andre Haandværker som strax skulde begynde at bygge, hvilket ogsaa skede. Da Huset var opbyggt befalede Ridderen Muurmesteren at gjøre ham et Hul i Muren

ind til Taarnet hvori Dronningen var indspærret, da det var færdig dræbte han ham, fordi at han ikke skulde aabenbare det. Derpaa gik Ridderen igiennem Hullet ind til Dronningen og hilste hende venligen; da hun saa ham, sagde hun til ham: hvorledes kom du herind, sig mig det mens vi ere eene? Ridderen sagde: naadige Frue, min brændende Kierlighed til eder har forledet mig til at lade gjøre et Hul i Muren hvor jeg krøb igiennem, derfor begiærer jeg at sove hos eder, thi I er den Allerkiæreste om hvilken jeg haver drømt. Dronningen sagde: skal jeg blive min Gemal utro, det har jeg ikke i Sinde. Ridderen sagde: vil I ikke gjøre det, da vil jeg dræbe eder med mit Sværd, thi min Begierlighed og Kierlighed har været saa stor til eder, at jeg har tragtet derefter i Nat og Dag. Dronningen frøgtede for Døden og gjorde hans Villie. Da det var gjort, gik han bort. Dronningen tænkte, du skal ikke sige Kongen det, thi du beskæmmer dig selv, gjør Kongen vred og Ridderen bliver halshugget, derfor vil jeg aldrig sige nogen denne Daarskab. Ridderen gik igiennem Hullet saa ofte han vilde, og hun gav ham en kostbar Guldring, som Kongen havde givet hende til et Kiærligheds-Tegn. Denne mandige Ridder viiste sig saa tapper i Feldten, at Kongen fik ham saa kjær, at han valgte ham til sin Marskalk. Engang sagde Kongen til Marskalken: at han skulde beløve sig paa imorgen tidlig at ride med ham paa Jagt; han svarede: ja. Da de havde jaget den hele Dag, kom de til en grøn Plads, hvor de lagde sig ned for at hvile sig. Marskalken laae ved Siden af Kongen, og rakte Haanden ud paa hvilken Kongen sad,

Kongen saae den, og kiendte den, og troede at det var den samme Ring han havde givet Dronningen. Marstkalken, som merkede at Kongen havde seet Ringen, bad Kongen at ville tillade ham at ride hjem, thi han var bleven syg. Kongen gav ham Tilladelse dertil. Da han kom hjem, krøb han igjennem Hullet ind i Taarnet til Dronningen og sagde til hende: tag den Ring tilbage som I har skienket mig, thi Kongen har seet den, og jeg frygter han vil spørge efter den; derpaa krøb han tilbage igjennem Hullet. Derefter kom Kongen til Dronningen og sagde: Siger mig min Hustru hvor er den Ring, som jeg har givet dig til Kierlighedstegn? hun spurgde: hvorfor vil I see den? han sagde: viser I mig den ikke, saa maa I døe. Hun aabnede hendes Skrin og viiste ham den. Da han saae den, sagde han, den ligner meget den Ring Marstkalken bærer, derfor blev jeg vred og fik Mistanke til dig, og nu beder jeg om Forladelse. Saaledes blev Kongen bedraget formedelt Taarnets Fasthed, thi han meente ingen kunde komme derind uden han allene. Dronningen sagde til Kongen: det er jo ikke saa forunderligt at Marstkalkens Ring ligner min, men at I havde Mistanke til mig, det forlade eder Gud. Nogen Tid derefter sagde Marstkalken til Kongen: naadige Herre, min Brud er kommet fra mit Hiem for at besøge mig, derfor har jeg i Sinde at anrette et Giestebud, og vil bede eders Naade at bære mig med eders Nærværelse. Kongen svarede: jeg vil bevise eder den Ære. Marstkalken blev glad, gif derpaa igjennem Hullet til Dronningen og sagde til hende: klæder eder paa, thi I skal spise idag ved mit Bord med Kongen.

Da Tiden var at Giestebudet skulde holdes, kom Kongen og derpaa Dronningen. Da Kongen saae hende, sagde han til Marskalken: hvem er denne skionne Qvinde? Marskalken svarede, Herre, det er min Brud. Derpaa satte Dronningen sig ved Bordet hos Kongen, hans Hierte blev rørt derved, thi han tænkte ved sig selv: hvor liig er ikke denne Qvinde min Hustru. Saaledes bedrog Taarnets Stærkhed Kongen, at han troede Marskalken bedre, end sine egne Dine. Dronningen sagde til Kongen: naadige Herre, spiser og varer ikke bedrøvet. Da han hørte hendes Røst, sagde han: denne Qvinde er min Hustru liig i Røst, Veltalenhed, Udseende, Klæder, kort i alle Ting. Saaledes bedrog Taarnets Stærkhed Kongen. Da Maaltidet var endt, bad Marskalken Dronningen at synge for Kongen, hun adlød ham og sang. Da Kongen hørte det, sagde han: jeg troer hun er min Hustru, dog tvivler jeg derpaa, thi jeg har Nøglen til Taarnet i Lommen. Kongen blev atter bedraget ved Taarnets Stærkhed, at han ikke engang torde vove at paastaae at det var hans Hustru. Derpaa bad Kongen at lade tage Dugen bort, thi han havde i Sinde at undersøge om Dronningen var i Taarnet. Marskalken sagde: naadige Herre, lader Tiden ikke vare eder for længe. Kongen svarede: jeg har noget at bestille. Dronningen sagde: naadige Herre, lader os foretage noget til Tidsfordriv, og lader Dronningen blive hvor hun er. Kongen bad endnu engang at man skulde lade tage Dugen bort, thi han sagde: jeg gider ikke længere blive her. Marskalken befalede derpaa, at man skulde tage Dugen bort. Da det var giort, gik Kongen sin Vej. Mes

dens han var paa Veien, gif Dronningen ind i Taarnet igiennem Hullet, og da hendes Bei var nærmere end Kongens, kom hun før han og klædte sig i andre Klæder. Da Kongen kom ind i Taarnet, fandt han Dronningen der, han omfavnede hende og sagde: Kæreste Hustru: jeg har anden Gang syndet imod dig. Hun spurgte: hvordan? Han sagde: idag var jeg til Giest hos Marskalken og hans Brud, og jeg har aldrig seet nogen som ligner dig mere end hun, derfor løb jeg fra Marskalkens Huus, for at undersøge om det ikke var dig selv. Hun sagde: J have atter syndet imod mig, veed J ikke at Taarnet er saa fast, at ingen er i Stand til at komme ud eller ind, uden igiennem Døren, hvortil J jo selv har Nøglen; tilmed er det jo meget naturligt at det ene Menneske kan ligne det andet. Nogen Tid derefter sagde Marskalken til Kongen: eders Kongl. Høihed veed jo at jeg i lang Tid har været i eders Tjeneste, og da jeg nu agter at reise hjem, vil jeg bede eder at J, formædelst min lange troe Tjeneste, vilde bønføre mig i en Ting. Kongen sagde: siig mig hvad det er? Marskalken sagde: jeg vil vies til min Brud og ønsker at modtage hende af eders egen Haand, saa bevise J mig en stor Naade. Kongen sagde, jeg vil bevise dig den Naade at opfylde din Begiering. Derpaa bestemte Marskalken Dagen paa hvilken det skulde skee. Kongen samt Præsten indfandt sig ogsaa i Kirken paa den bestemte Dag. Derpaa lod Marskalken Dronningen, som var underrettet om alting iforveien, klæde sig i prægtige Klæder og krybe igiennem Hullet, for at ledsages til Kirken. De to som ledsagede hende til Kirken, vidste ikke

andet end det var Marskalkens Brud. Da hun kom ind i Kirken, spurgde Præsten: hvem vil give Marskalken denne Qvinde? Kongen svarede: jeg vil give hende min Marskalk: derpaa tog han Dronningen ved Haanden og sagde: kiære Frue, fordi I ligner min Hustrue elsker jeg eder, og i det han sagde disse Ord, tog han hendes Haand og lagde den i Marskalkens. Derpaa viede Præsten dem. Da de vare sammenviede sagde Marskalken til Kongen: naadige Herre, Skibet er seilsærdig i hvilket jeg skal reise hjem, derfor beder jeg eder at I endnu bevise mig den Naade, førend vi gaae ombord, at formane min Hustrue at elske mig og ingen anden. Kongen sagde: ja. Han fulgte med dem til Skibet, der sagde Kongen til Dronningen: kiære Frue, følger mit Raad, det er: at I skal elske og være eders Egte-Mand troe og Indig i alle Ting, som er eders Pligt. Derpaa gav han Dronningen og Marskalken Haanden og sagde: reiser nu hjem i Herrens Navn, Gud bevare eders Helbred. Marskalken og Dronningen bukkede sig for Kongen og ginge ombord. Derpaa lod Skipperen hidse Seilene op, og seilede med god Vind. Kongen stod ved Havnen indtil han ikke kunde see Skibet mere. Derpaa gik han hen til Slotstaarnet, og da han ikke fandt Dronningen deri, skielvede hans hele Krop. Ved nøje at undersøge Taarnet, fandt han tilsidst Hullet hvor hun var fngtet ud af; da skreg han jammerlig: ah jeg ulukkelige Mand! Den Marskalk jeg har troet saa got, har skammelig bedraget mig." Da sagde Keiserinden til Keiseren: har I forstaaet hvad jeg har fortalt? betænk engang, saa got som Kongen troede hans Marskalk, forførte han dog

hans Hustru. Saaledes troer I de syv vise Mestere, som tragte efter at gjøre mig Skam og Skiendsel, bedre end mig, endskønt I har seet hvordan eders Søn har behandlet mig. Mesterne søge bestandig at frelse eders forbandede Søn, derfor vil det ogsaa gaae eder som det gik hiin Konge. Keiseren sagde: min Søn skal døe imorgen.

Keiserens eneste Søn foresyvende Gang til Galgen, og den syvende Mester, Joachim, frelser ham ved et Eventyr om en Ridder som døde da han saa sin Hustrues Blod.

Da man atter førte Keiserens Søn til Galgen, begyndte Folket at jamre og klage, i det samme mødte dem den syvende Mester, Joachim, da Keiserens Søn saa ham, bukkede han sig for ham. Derpaa sagde Mesteren til dem som førte ham, iler ikke for stærk, thi jeg haaber at frelse ham. Da Folket hørte det, raabte de: kiære Mester, skynder eder for at I kan frelse hans Liv. Derefter gik Mesteren til Keiseren, faldt paa Knæ og hilfede ham. Keiseren sagde til ham: gid det aldrig gaae dig vel. Mesteren spurgde: hvad har jeg da gjort? Keiseren sagde: jeg anbefalede dig og dine Medbrødre min Søn som kunde tale, for at I skulde oplære ham i Videnskaber og Kunster, og nu er han bleven stum, og det som endnu er værre, at han har vildet nødvinge min Hustru, derfor skal han og I alle dræbes. Mesteren sagde: naadige Herre, I siger, at eders Søn er bleven stum, men jeg vil sætte mit Liv og min hele Formue i Pant, at I selv skal høre ham tale imorgen inden Middagstid, og saa vil han nok fortælle og bevise eder, hvor skammelig eders Hustru har løiet paa ham, og saa faaer den

Sag vist Ende. Troer mig sikkerligen, dræber I eders Søn for eders Hustrues Skyld, vil det gaae eder som det gik den Ridder som døde, da han saa Blod løbe af sin Hustrue. Keiseren sagde: Kiære Mester, fortæl mig det. Mesteren sagde: naadige Herre, vil I at jeg skal fortælle eder det, da lader eders Søn kalde tilbage, inden han bliver dræbt. Keiseren led hente sin Søn tilbage, og befalede Tjenerne sætte ham i Fængsel. Derpaa begyndte Mesteren at fortælle: „Der var engang en Ridder, han havde en deilig Hustrue; hvilken han elskede saa inderlig, at han aldrig forlod hende. Det begav sig engang at de spillede Lærninger med hinanden. Fruen som kastede Lærningerne, stak sig paa en Kniv som Ridderen havde i Haanden, saa at der kom Blod. Da Ridderen saa Blodet faldt han besvimende ned til Jorden. Fruen gav ham noget koldt Vand at drikke, at han skulde komme til sig selv igjen. Da aaabnede han sine Øjne og sagde: henter Præsten, thi jeg dør for min Hustrues Blods Skyld. Da Tjenerne hørte det, løb de allesammen til Præsten og bad ham komme, men førend han kom, var Ridderen død. Derover hørtes stor Jammer og Klage i Huset og i hele Staden. Fruen græd bitterlig og ingen kunde trøste hende, hun skreg jammerlig hver Dag: Ak vee mig, jeg vil aldrig gifte mig mere, ligesom Turtelduen der mister sin Mage, tager sig aldrig nogen igjen, og kommer for Sorg Skyld ei mere paa nogen grøn Øvst. Ridderen blev herlig begravet, og Fruen lagde sig paa Graven, og da hendes Familie vilde have hende hjem med sig, sagde hun: jeg har taget mig for aldrig at forlade min Mands Grav og dør for hans Kierlig-

heds Skyld han havde til mig. Da sagde de til hende: Kiære Frue, det var bedre, at I for hans Siels Skyld, uddeelte Almisser, i Stedet for at opofre eders eget Liv. Hun sagde: I ere onde Raadgivere, jeg vil ikke gaae herfra, thi han døde for min Kierligheds Skyld. Da hendes Familie hørte det, bngte de hende et lidet Huus paa Grasven, gav hende deri alt hvad hun behøvede og forlode hende. Paa den Tid da dette skede, var det Brug i samme Land, at naar en Forbryder blev hængt, maatte Landsfogden væbne sig og bevogte Kroppen den første Nat derefter, blev den da staalet, havde Landsfogden sit Liv og Eiendom forbrudt. Det hendte sig at samme Dag Ridderen jordedes, blev en Forbryder hængt. Landsfogden væbnede sig og gik til Gálgen for at bevogte ham, men da det var meget koldt og han frygtede at fryse ihjel, fik han i det samme Huset i Sigte som var paa Ridderens Grav, og da han merkede at der var Lys i Fruens Bærelse, gik han derhen og bankede paa. Fruen spurgte: hvem er det? Han svarede: jeg er Landsfogden, eders Nabo, lukker mig op, thi jeg er meget forfrossen. Fruen sagde: jeg frygter naar jeg lader eder komme ind til mig, at I taler forfængelige Ord. Han sagde: Frue, jeg vil love eder at jeg ikke skal tale noget som skal mishage eder, thi jeg veed I er et helligt Fruentimmer og vil døe for eders Mands Kierligheds Skyld. Hun lod ham komme ind til sig for at varme sig. Derpaa sagde han: Kiære Frue, bliv ikke vred, jeg vil tale lidet med eder. Hun sagde: jeg vil gjerne høre det, og svare eder paa det som mig synes der er got. Han sagde: Kiære Frue, I er en deilig Kvinde, det var

bedre at J var i eders Huus, og gav Almisse for Guds Skyld, og eders Mands Sjæl til Trøst, end at J opofrer eder selv ved Sorg. Hun sagde: o vee, havde jeg tænkt at du vilde foreslaae mig det, skulde du ikke have kommet herind; men jeg vil svare dig, som jeg svarede mine Venner: veed du ikke at min Mand elskede mig, og døde for lidet af mit Blods Skyld, derfor vil jeg ogsaa døe for hans Skyld. Da Fogden hørte dette, takkede han hende og reed til Galgen, men da han kom derhen, var Forbryderen bortstiaalen; derover blev han saa forfækket, at hans hele Legeme bævede af Angest, og sagde ved sig selv: jeg er ulykkelig, thi nu er mit Liv og Guds fortabt; men dog maa jeg see at hjælpe mig ud af denne store Forlegenhed, jeg vil ride til den hellige Frue paa Kirkegaarden og spørge hende til Raads. Derpaa satte han sig til Hest og reed derhen og bankede paa Døren; Fruen spurgde: hvem er det? Han svarede: det er Landsfogden som har noget at tale med eder. Da aabnede hun Døren. Da han kom ind sagde han: o kiere Frue, jeg trænger til eders Raad; thi den Forbryder som jeg skulde bevogte i Nat, er bleven bortstiaalen af Galgen; derfor beder jeg eder for Guds Skyld, at J giver mig et Raad, thi ellers er jeg forloren. Fruen sagde: det gjør mig ondt for dig, dog vil jeg hielpe dig ud af denne Nød, naar du vil love at ægte mig. Fogden sagde: det vil jeg gjøre, og da eders høie Person nedlader sig at ville have mig til Ægtemage, da jeg kun er Foged, bærer jeg stor Hoiagtelse for eder. Fruen sagde: jeg har stor Kierlighed til dig, og vil ingen anden Mand have saa

længe jeg lever. For at hielppe dig ud af denne Forlegenhed, kan du opgrave min kiære Mand, som begravedes igaar, og hænge ham i Galgen istedet for Forbryderen. Fogden sagde: det vil jeg gjøre. Da de havde opgravet den døde Ridder, sagde Fogden: jeg frygter for naar Overigheden saar ham at see, vil de sige at det er ikke den samme, thi Forbryderen havde ingen Tænder i Munden. Fruen sagde, kiære Mand, tag en Steen og slaae Tænderne ud paa ham. Fogden sagde: mens han levede var han min gode Ven og Nabo, derfor var det en stor Skam af mig, om jeg behandlede ham saaledes. Da sagde Fruen: saa vil jeg gjøre det for din Skyld; hun tog en Steen og slog Tænderne ud paa ham og sagde: hæng ham nu. Fogden sagde: jeg frygter endnu for en Ting, Forbryderen havde et Saar i Panden og havde mistet begge sine Øren, fandt man ham ikke saaledes, da vil de vist sige, at det ikke var ham. Fruen sagde: tag dit Sværd og hug ham i Panden og Ørene af. Fogden sagde: I maa have mig undskyldt, det kan jeg ikke gjøre. Fruen sagde: giv mig Sværder, da vil jeg gjøre det. Hun tog Sværdet og gjorde det selv, derpaa sagde hun: hæng ham nu op og vær glad. Fogden sagde: jeg frygter endnu for een Ting, thi Forbryderen har ogsaa mistet sin Hemmelighed. Fruen sagde: skær den af ham. Fogden sagde atter: det kan jeg umulig gjøre. Fruen sagde: da vil jeg selv gjøre det. Derpaa skær hun den af, gav Hun den den at æde, da sagde hun: hæng ham nu op. Fogden sagde: nu er alting som det skal være. Derpaa bare de den døde Krop til Galgen og hængte den deri. Da sagde Fruen til Fogden: o min

Allerkiereste, nu haver jeg frelst dig, derfor maa du nu ogsaa holde dit Løfte, at tage mig til Hustru. Fogden sagde: jeg har rigtig nok lovet at ville ægte dig, men, o du udueligste og ubarmhiertigste iblandt Qvinderne, hvem vilde vel have dig til Hustru? Ridderen som døde for din Kierlighed Skuld, haver du saa umenneskeligen behandlet; hvem kan vel leve med dig? Nei, du skal aldrig komme til at bedrage mig. Derpaa tog han sit Sværd og huggede Hovedet af hende." Da sagde Mesteren til Keiseren: Herre, har J forstaaet hvad jeg har fortalt? Keiseren sagde: ja, iblant alle Qvinder var hiin Ridders Hustru den værste. O kiære Mester, hørte jeg min Søn alleneſte engang at tale, vilde jeg gierne døe. Mesteren sagde: i Morgen kan J forsamle eders Riges Raad og Fyrsterne i hele Landet, da skal J alle høre ham at tale.

Keiserens Søn taler med sin Fader.

De syv vise Mestere forsamlede sig og raadsløge med hinanden, hvorledes og paa hvad Tid Keiserens Søn skulde tale. Den ottende Dag raadførte de sig ogsaa med Keiserens Søn, som sagde: nu er det Tid at jeg taler, for at frelse os alle. Derpaa iførte Mesterne ham i Purpur Klæder, en af dem gik paa hans høire og en anden paa venstre Side, og alle de øvrige fulgte bag efter, for ved dem gik en utallig Mængde Musikantere med allehaande blæsende Instruenter, som med deres fortræffelige Musik geleidede dem til Keiserens Slot. Da Keiseren hørte denne deilige Musik, spurgde han: hvad det var? Da svarede: eders Søn kommer for at tale med eder idag. Da sagde Keiseren: Gud ske Lov,

aldrig har jeg faaet en gladeligere Efterretning end denne. Da Keiserens Søn kom til Slottet, gif han ind til sin Fader og sagde: Gud velsigne eder min ærværdige Fader. Da Keiseren hørte hans Søn tale, faldt han til Jorden af Glæde. Da han stod op igien, kunde han ei høre hans Søn tale, formedelst Folkenes Jubelfrigen af Glæde for hans Tilværelse. Da Keiseren mærkede det lod han kaste Penge paa Gaderne, at Folket skulde vige fra Slottet men af Glæde at de kunde høre Keiserens Søn tale, brøde de dem ikke om Pengene og bleve ved at frige. Derover blev Keiseren vred og lod befale, at hvem som ikke vilde holde sig rolig, skulde miste Livet. Da Folket hørte det, bleve de rolige. Derpaa sagde Keiserens Søn: Herre Keiser, førend jeg taler noget mere med eder, beder jeg, at I lader Keiserinden med sine Jomfruer og Fruer fremstille sig for mig, for eder, for Fyrsterne og for hele Folket. Keiseren befalede at Keiserinden med hele hendes Folke skulde strax indfinde sig hos ham. De kom strax, men Keiserinden var meget bedrøvet. Keiserens Søn bad Keiserinden samt alle hendes Jomfruer og Fruer fremstille sig for Folket. Derpaa sagde han: Herre Keiser, betragt disse Jomfruer, især den der staaer med de grønne Klæder. Keiseren sagde: Søn, jeg seer hende vel, det er hende Keiserinden elsker frem for al de andre Jomfruer ved Hoffet, og hun har anbefalet mig hende meget alvorlig. Sønnen sagde, Herre Keiser, befaler hende at hun afklæder sig for hele Folket, da bliver Keiserindens Dandskab vist aabenbart og hvad Jomfruer der ere ved Hoffet. Keiseren sagde: Søn, det var en stor Skam at et Qvindfolk skulde afklæde

sig nogen for Herrer og Fyrster. Da sagde Sønnen: Herre Fader, vil I ikke befale hende at hun aflæder sig, da trækker jeg Klæderne af hende med Vold, for at overbevise eder om hendes Falskhed. Derpaa befalede Keiseren at man skulde trække Klæderne af hende. Da man saa hende nogen, var det et Mandfolk. Da Herrerne og Fyrsterne saa det, forundrede de sig høiligen derover. Derpaa sagde Keiserens Søn til Keiseren: Kiære Fader, seer hvorledes Keiserinden seer ud under hendes Næse, hun haver baade Dag og Nat brudt sit Ægteskab med denne Hoerkarl, og det er ingen Under at hun har elsket ham, thi han har sovet oftere hos hende end I. Da Keiseren hørte dette, befalede han at man skulde brænde Keiserinden samt hendes Hoerkarl. Sønnen sagde: Herre Keiser, I skal ikke dømme saa hastig, thi den Synd som hun har beskyllet mig for, har hun selv gjort sig skyldig i, og derved fritkiendes jeg for eder og Fyrsterne. Keiseren sagde: jeg overlader det til dig at dømme over hende, thi du er klogere end jeg. Sønnen svarede: Herre Fader, det vil jeg ikke, men Loven skal efterfølges, og dersom jeg kan bevise, at hun haver løst paa mig, at hun da maatte straffes med det, som hun vilde have at jeg skulde lide. Kiære Fader, da I, medens jeg var hos de sly vise Mestere, med Keiserindens egen Begiering, sendte Bud efter mig, saa jeg og mine Mestere paa Stierne, som advarede mig, at om jeg talede inden sly Dage vare forgangne, kom jeg til at lide en skyldig Død; derfor har jeg tiert. Keiserinden beskylde mig ogsaa, at jeg vilde have nødrvinget hende, men det er en forfærdelig Løgn, thi hun har gjort sig al Skyld for

at forføre mig dertil; men da jeg ikke vilde, fradsede hun sig i Ansigtet, og sønderrev sine Klæder lige til Navlen. Da Keiseren hørte dette, saae han vred og foragteligen paa Keiserinden og sagde: o du allerstemmeste Kreatur, havde du ikke nok med mig og din Hoerkaar, da du endog vilde forført min Søn? Keiserinden faldt paa Knæ og bad om Naade. Keiseren svarede: o du Forbandede over alle Qvinder, du haver ikke allene en sortient een Død, men tre. Derpaa sagde Sønnen: kiere Fader, jeg blev syv Dage efter hinanden ført til Galgen for hendes Løgn Skyld, men Gud bevarede mig ved mine Mesters Wijsdom, derfor vil jeg frelse dem og mig idag. Keiseren sagde: velsignet være den Stund du blev født, at jeg kunde høre dig saa viseligen tale; men det er vel en Følge af sig selv, at fordi Mesterne have frelst dig fra Døden ved deres Eventyr, at du ogsaa fortæller et, ved hvilket vi saae et frit Mod. Sønnen svarede: Herre Keiser, befaler at enhver holder sig rolig indtil jeg har fortalt og Straffen er fuldført over mig og Keiserinden. Keiseren befalede i al Benskab, at enhver skulde holde sig rolig. Derpaa begyndte Sønnen at fortælle følgende Eventyr.

Den unge Keisers Eventyr.

Der var engang en Ridder som havde en eneste Søn, hvilken han anbetroede en Mester i et fremmed Land, at han skulde opbringe og undervise ham. Da han havde været i syv Aar hos Mesteren, forlangte hans Fader at see ham, og skrev et Brev at han ufortøvet skulde komme hjem. Sønnen adlød sin Faders Befaling. Faderen og Moderen glædede sig ved deres Søns Hjemkomst, thi han var bleven meget forstandig og klog. Det begav sig

engang, at Ridderen med sin Hustru sadde til Bords, og Sønnen opvartede dem, i det samme kom en Nattergal flyvende ind ad Vinduet, som sang overmaade skøn. Da sagde Ridderen: o hvor lykkelig var den, som forstod at udtynde denne Sang. Sønnen sagde: jeg forslaaer det, men jeg frygter, naar jeg forklarer eder det, vil det fortrinde eder. Faderen sagde: udtynd os denne Sang, thi baade jeg og din Moder ønskede at høre det. Sønnen sagde: Nattergalen giver tilkiende, at jeg skal blive saa ædel, riig og mægtig, at I begge skal bevise mig stor Ære, min Fader især skal opvarte mig og vasse mine Hænder, og min Moder skal bringe Haandklædet til at tørre mig med, naar jeg vil tilslade det. Faderen sagde: aldrig skal du leve den Dag, at jeg og din Moder skal være dig underdanig, men jeg vil bevise at Nattergalen har syngt falsk, og at du har løiet. Da han havde sagt dette, tog han sin Søn og kastede ham i Havet, og sagde: det er det som Nattergalens Sang betynder. Sønnen som kunde svømme got, benyttede sig deraf, saa at han kom paa en Klippe, hvorpaa han maatte opholde sig i tre Dage, uden at faae noget at leve af. Derpaa kom der et Skib seilende, Drengen fik og bad Skibsfolket, at de for Guds Skyld maatte hjælpe ham. Da de saae at han var deilig, tog de ham med sig til et fremmet Land. Da de kom i Land, folgte de Drengen til den derværende Hertug. Drengen kom omsidder i stor Anseelse hos Hertugen, fordi alt hvad han befalede ham, udførte han viseligen. Kongen i samme Land lod engang sammenkalde alle Herrer, Pryster og Hertugen til et almindeligt Raad. Hertugen som var overbevist om sin Drengs

Rlogskab, tog ham med sig i Raadet. Da de alle vare forsamlede, tiltalede Kongen dem paa følgende Maade: Mine kiere Benner, Alarsagen hvorfor jeg har forsamlet eder er denne: enten jeg spiser, drikker eller hvad jeg tager mig for, flyver trende Ravnne efter mig som skrige forfærdeligen, hvilket er for mig en stor Sorg. Skulde der være een iblant eder som kunde udtynde mig hvorfor de skrige og følge efter mig, og kunde stille mig ved dem og deres Skrigen, den vil jeg give min eneste Datter til Ægte, og skal arve Riget efter min Død. Men da der ingen var som kunde udtynde ham det; sagde Drengen til Hertugen: vidste jeg at Kongen vilde holde hvad han har lovet, vilde jeg udtynde ham det, og give ham et Raad hvordan han kan befries derfra. Hertugen sagde til ham: skal jeg tale med Kongen derom? Drengen svarede: ja, jeg vil sætte mit Liv i Pant dersom jeg ikke udtynder ham det, og befrier ham fra Ravnnes Forsølgelse. Derpaa gik Hertugen til Kongen og sagde: naadige Konge, jeg veed en vis Person som vil befrie eder fra Ravnne, og vil udtynde eder Alarsagen dertil, dersom I vil holde hvad I har lovet. Kongen svarede: jeg vil sætte min Krone i Pant, at jeg vil holde mit Løfte. Derefter førte Hertugen Drengen for Kongen, som sagde til ham: o kiere Dreng, er det dig som vil befrie mig fra Ravnnes Forsølgelse og udtynde mig Alarsagen dertil? Drengen sagde: ja eders Majestæt, jeg vil udtynde eder det strax og tillige befrie eder derfra. Det begav sig engang at et Par Ravnne, en Han og en Hun, havde et Unge. Paa samme Tid var der stor Hungersnød i Landet, at mange Mennesker maatte døe af Hunger. Hunnen forlod

hendes Unge i Reden og fløi bort. Da Hannen
 saae at Hunnen havde forladt Ungen, opfødte han
 den, men meget misfommeligen. Nogen Tid der-
 efter kom Hunnen tilbage til sin Unge, og vilde være
 med i deres Selskab; men Hannen fired derimod
 og sagde til Hunnen: du har forladt din Unge i den
 største Nød, derfor skal du heller ikke mere være i
 vores Selskab. Hunnen blev vred og sagde til
 Hannen: jeg leed stor Smerte ved min Unges Føds-
 sel, derfor kommer det mig mere til at være ved den,
 end dig. Det er disse trende Ravnne som forfølge
 eders Majestæt, Marsagen dertil er denne: de vil
 have at I skal sælde Dommen, hvem af dem det
 tilkommer at være ved Ungen; opfylder I deres
 Forlangende, da vil de vist forlade eder. Kongen
 sagde: jeg vil dømme herover efter min Forstand:
 Efterdi Hunnen forlod hendes Unge i den største
 Nød, saa synes mig at det var Ret, at hun burde ude-
 lukkes af deres Selskab; og da hun paastaar at
 hun leed Smertes for den ved Fødselen, dertil svar-
 rer jeg: hendes Smertes omvendtes til Glæde, da
 hun saae Ungen i Reden. Men da Hannen opfødte
 sin Unge med stor Misfommelighed, saa dømmer
 jeg: at Hannen skal beholde Ungen, og Hunnen
 aldrig mere nyde nogen Glæde hos dem. Da Ravn-
 nene hørte denne Dom, forlode de Kongen med stor
 Skrig, og hverken saae eller hørte han dem oftere.
 Derefter sagde Kongen til Drengen: siig mig hvad
 du heder? Han svarede: Alexander. Kongen sagde:
 herester vil jeg være din Fader, og give dig min
 Datter til Ægte, at du kan blive Konge i Egypten.
 Drengen blev hos Kongen, og blev elsket af enhver.
 Han begyndte at rende og tornere, og det med saadan

Færdighed, at ingen torde vove at kappes med ham. Paa den Tid regierede Keiser Cyrus, som overgik alle Fyrster og Herrer i Deilighed og Alogskab, og man havde den Tid det Mundheld, at hvo som vilde see kloge og gode Sæder, kostelige Prædiker af Edelftene, Guld og Sølv, kunde faae det at see ved Keiser Cyrus Hof. Da Alexander hørte det, gik han til sin udvalgte Fader og sagde: kiære Fader, alle Folk taler saa meget om Keiser Cyrus, derfor vil jeg, ifald det er med eders Tilladelse, reise derhen og tiene ham, for at lære Konst og Wiisdom af ham. Kongen sagde: jeg vil tillade dig det, men du skal tage Guld og Sølv med dig, og tage min Datter til Hustruere førend du reiser. Alexander sagde: lader os opsætte Giftermaalet indtil jeg kommer igien. Kongen sagde: ligesom dig behager, vil jeg tilstæde. Alexander tog Afsked og reiste til Keiser Cyrus. Da han ankom der, faldt han paa Knæ for Keiseren og hilsende ham. Keiseren stod op af sin Trone, kyssede ham og sagde: min Søn, hvorfra kommer du? Alexander svarede: jeg er Kongen af Egyptens Søn og Arving, og kommer her for at tilbyde eder min Tieneste, dersom det behager eder. Keiseren sagde: Gud velsigne dig, jeg vil have dig til min Taffeldæcker, og at bære Wiaden op. Marskalken anviste ham et Huus, hvori han skulde boe. Alexander opførte sig stikkelig og elskedes af enhver. Noget Tid derefter kom Kongens Søn af Israel, som ogsaa tilbød Keiser Cyres sin Tieneste. Keiseren modtog ham venlig, og spurgde ham hvad han hedte og hvorfra han var? Han svarede: jeg er Kongens Søn af Israel, og hedder Ludvig. Keiseren sagde: jeg har befuldmægtiget Alexan-

der til at være min Taffeldækker, og du skal være min Mundstient. Ludvig takkede ham derfor. Derpaa sendte Keiseren ham til Alexander, fordi de skulle boe sammen. Disse to vare hinanden saa lig, at man havde ondt ved at kiende den ene fra den anden, men Alexander var stærkere end Ludvig, som var blødagtig og svag. Keiseren havde een eneste Datter, som heed Florentina, hun skulde besidde Riget efter hans Død. Keiseren elskede hende meget, thi hun var overmaade skøn, og hun klædte sig og hendes Tienere meget pragtfuld. Hver Dag naar hun havde spist, bar man en besynderlig Ret op for hendes Fader, Keiseren, til Bæde, thi han overgik alle Fyrster i Rigdom og Bælde, og naar han ikke vilde spise mere af den, sendte han den med Alexander til sin Datter, som derfor elskede Alexander, og hun havde megen Omgang med ham. Engang havde Alexander noget at bestille ved Episetiden, han bad Ludvig varte op, i hans Sted, ved Keiserens Taffel. Da Keiserens Datter fornam at det ikke var Alexander, sagde hun til ham: kiere Junker, hvad hedder I, og hverfra er I kommen? Han svarede: naadige Prindsesse, jeg hedder Ludvig, er en Søn af Kongen i Israel, og nu eders Faders første Mundstient. Hun neiede sig for ham og sagde: Gud bevare eder. Han bad hende om Naade, og gik bort i det samme Alexander kom for at opfylde sin Tjeneste. Da Maaltidet var endt, meldte Ludvig sig syg. Da Alexander hørte det, gik han til ham og sagde: kiere Ludvig, siig mig hvad dig fattes? Han sagde: jeg er syg og frygter at jeg aldrig bliver sund igien. Alexander spurgde: hvad er Aarsagen dertil, eller hvor klager du dig?

Ludvig sagde: om Hjertet. Alexander sagde: jeg veed hvorfor du er syg. Keiserens Datter har idag, da du i mit Sted opvartede ved Taffelet, med sin Deilighed saaret dit Hjerte. Ludvig sagde: o Alexander, jeg troer ikke at nogen Læge i Verden kunde have udgrandstet min Sygdom bedre end du, jeg forsikrer dig, jeg døer. Alexander sagde: opmuntre dig, thi jeg vil hielpe dig, at du ikke skal døe. Derpaa gik Alexander i Staden, og kiøbte for sine egne Penge et Silketørklæde besat med Edelstene, som var meget dyrt, og gav Keiserens Datter det paa Ludvigs Begne. Da hun saa det, sagde hun: Alexander, hvor har Ludvig faaet saa stor en Skat fra, og hvorfor har han skienket mig den, da han dog ikke har seet mig mere end een eneste Gang? Alexander sagde: naadige Prindsesse, han er Kongens Søn af Israel, som er meget riig, og Aarsagen hvorfor han sender eder slige Gaver er denne: at han ligger dødelig syg formedelsi Kiærlighed han haver til eder, og døer han, da vil det dog fortryde eder, derfor trøster ham. Hun sagde: Alexander, vil I raade mig til at jeg skal miste min Kyndighed, det gjør jeg ikke, derfor gaae fra mig, og siig mig intet videre herom. Da Alexander hørte det, bukkede han sig og gik bort. Dagen derpaa kiøbte han atter for sine egne Penge mange Edelstene, hvoraf Ludvig ikke heller vidste det mindste, og gav Florentina dem paa Ludvigs Begne. Da hun atter saa disse kostbare Ting, blev hun ham gunstig, og sagde: Alexander, det undrer mig meget, da I sa ofte har seet mig, at I sørger for andre og ikke for eder selv. Han svarede: det gaaer mig ikke som Ludvig, tilmed skal man jo sørge for sin Venligesaa

got som for sig selv, for Guds Elnb forarsagikke at han skal døe. Hun sagde til ham: I skal hverken overtale eller forføre mig til sligt. Da Alexander hørte det, gik han bort fra hende, og prøvede tredie Gang at kisse Edelskene og bragte dem atter til Florentina paa Ludvigs Begne. Da hun fik denne Skat, sagde hun til ham: er det saa fat, da siig til Ludvig, at han kan komme naar og saa ofte han lyfter. Alexander blev glad og gik til Ludvig, og sagde til ham: glæd dig, thi jeg har sørget for at du kan komme til Florentina naar og saa ofte du vil. Da Ludvig hørte det, syntes det ham ligesom han var opvaagnet af en drøm Søvn, og var vel tilpas. Natten derpaa gik han til Florentina og sov hos hende efter hans Ønske. Da de nu begge havde fattet Kierlighed til hinanden: gik Ludvig saa ofte til Florentina, at Ridderne ved Keiserens Hof mærkede at han sov hos hende. Derpaa raadsloge Ridderne sig med hinanden, at de vilde slaae Ludvig ihjel. Da Alexander hørte det, væbnede han sig og sine Tienere, for at søgte for Ludvig. Da Ridderne mærkede det, lod de Ludvig blive urørt. Alexander var altid bereed at søgte for Ludvig, deraf vidste han intet, men Florentina vidste det. Derefter kom Brev til Alexander, at hans Fader i Egypten var død, og at han skulde modtage Regieringen; hvilket han strax meldte til Florentina og Ludvig, som vare meget bedrøvet at han skulde reise; ogsaa sagde han det til Keiseren, og bad ham om Tilladelse at reise hjem og modtage Riget, men skulde han fortørne ham dermed, vilde han hellere miste det. Keiseren sagde: det fornøier mig, jeg vil ikke forstyrre dig din Ænfte, reis i Guds Navn, trænger du til Penge, vil jeg

give dig nogle. Han takkede Keiseren og reiste strax. Florentina og Ludvig ledsagde ham 7 Mile, og da de skildtes ad, græd de alle. Derpaa sagde Florentina til Ludvig: vi har Marsag at være bedrøvet, thi havde Alexander ikke været, havde du ikke run- det min Kierlighed, thi han har trende Gange kjøbt kostbare Foræringer og givet mig dem i dit Navn, tillige har han ofte sat sit eget Liv i Fare, og sægtet for dig, af alt det vidste du intet. Alexander sagde: sørger intet mine Venner, thi jeg bliver Konge; men een Ting vogt dig for Ludvig, thi naar Kongen af Spaniens Søn, Geydon, som for fire Aar siden var i Keiserens Tjeneste, merker at jeg ikke mere er her, antager han vist Tjeneste igien, da lad dig jo ikke forstaae om din Vennekab til Florentina ei heller at du har sovet hos hende, da anklager han dig og du mister dit Liv. Ludvig sagde til ham: jeg skal nok vogte mig derfor; og tag denne Guldring, som min Moder har givet mig, til en evig Afsmindelse efter mig. Den gode og trofaste Alexander tog Ringen, derpaa skildtes de ad og reiste hjem. Da Geydon havde faaet at vide, at Alexander var borte, kom han og tilbød Keiseren sin Tjeneste. Keiseren sagde til ham: du kenmer mig ret tilpas, du skal tiene mig i den tree Alexanders Sted. Han takkede ham. Efter Marskalkens Anordning skulde Geydon boe hos Ludvig, hvilket var denne meget imod, men det hialp intet. Ludvig holdt sig i en lang Tid fra Florentina, men emsder gif han igien til hende. Geydon som allerede isorveien var bleven underrettet om Ludvigs Kierlighed til Florentina, og at Alexander var Skyld deri, merkede nu at han sov hos hende. Engang roste Keiseren Alexander i Geydons Nær-

værelse. Da sagde Gendon, Herre: I skal ikke rose ham, thi han var eders en skadelig Tjener. Keiseren spurgde: hvordan det? Gendon svarede: ved hans Hielp har Ludvig skændet eders eneste Datter, og sovet hos hende saa tidt han vilde. Derover blev Keiseren vred, og da Ludvig kom i det samme, sagde Keiseren til ham: hvad er det jeg hører om dig? er det sandt, da skal du døe. Ludvig spurgde: Herre, hvad er det? Gendon sagde: jeg har berettet Keiseren: at du har tidt sovet hos hans Datter, og at det er sandt, derfor vil jeg sægte med dig, om dit og mit Liv. Ludvig svarede: ja, jeg vil sægte med dig, og vil bevise det paa dit Legeme, at du har løiet paa mig. Keiseren bestemte Dagen paa hvilken det skulde skee. Derpaa gik Ludvig til Florentina og sagde: jeg maae døe, thi det som Alexander har advaret mig om, at Gendon anklager mig for Keiseren, naar han faaer at vide at jeg har sovet hos dig, er ogsaa skeet, og han vil sægte med mig derfor; var Alexander kun her som kunde sægte for mig, thi han er stærk, men jeg er kun svag, altsaa mister jeg vist mit Liv. Florentina sagde: jeg vil give dig et Raad: gaae til Keiseren og siig, du har faaet Brev fra dit Hiem, at din Fader var syg og ønskede at tale med dig, beed ham at han opsætter Dagen hvorpaa I skulde sægtes, reis saa til Alexander, og forlang af ham at han, formedelsst den Benskab I have til hinanden, vilde sægte for dig, thi I ere jo hinanden saa liig, at ingen kan adskille eder, undtagen jeg; gjør du det, da bliver du frelst. Ludvig fulgte hendes Raad og gik til Keiseren, faldt paa Knæ og bad ham at vilde tillade ham at reise hiem til sin Fader, som laae syg og ønskede at tale med

ham, og tillige at opsætte Fægtningen til en anden Dag, naar han kom tilbage. Keiseren tillod ham at reise og bestemte Dagen hvorpaa han skulde indfinde sig til Fægtningen, og sagde: indfinder du dig ikke, da skal du halsbrygges hvor du end findes. Han sagde: naadige Herre, jeg skal sikkert indfinde mig. Derpaa tog han Afsked og reiste til Egypten til Kong Alexander. Da Kongen hørte Ludvigs Ankomst, gik han ham imøde og tog venlig imod ham. Ludvig sagde: o kære Ven, mit Liv staaer i dine Hænder, berettede ham tillige hvordan det havde gaaet ham, og at han skulde sættes med Geydon. Derpaa sagde han til ham: du veed at Geydon er stærk, og jeg kun svag, derfor sender den ædle Florentina mig til dig, at bede dig at du sætter for mig, thi hjælper du mig ikke, da maa jeg døe. Alexander spurgde: veed der nogen at du er reist til mig. Han svarede: ingen uden Florentina, og i det samme han sagde det, faldt han ned for hans Fødder og græd. Alexander spurgte hvad Dag der var bestemt til Fægtningen. Ludvig sagde ham det. Da sagde Alexander: o Gud! det er mig næsten ikke muligt, thi imorgen skal jeg vies til Kongens Datter, for hvis Skyld jeg er bleven Konge, hvortil mange Herrer ere indbudne; men bliver jeg her, da er du forloren, men sørend jeg vil forlade dig, vil jeg hellere miste min Hustru og Rige, derfor vil jeg opfylde dit Ønske. Derpaa sagde Alexander til ham: du skal i min Graværelse paatage Regieringen, og vies til Kongens Datter, men naar du kommer til hende i Sengen da vær mig tro. Derefter satte han sig til Hest og reed til Keiser Cyrus i Ludvigs Sted. Ludvig regierede i

Alexanders Sted, viedes til Kongens Datter og gjorde et stort Giestebud. Da det blev Nat og de vare komne i Sengen, drog Ludvig sit Sværd og lagde det imellem sig og Dronningen, at hans blotte Legeme ikke skulle røre ved hendes. Hun undrede sig meget derover, men hun talede intet derom, og saaledes vedblev han at gjøre hver Nat i al den Tid Alexander var hos Keiseren. Da Alexander ankom til Keiseren sagde han: naadige Herre, jeg har forladt min Fader i sin Sygdom, for det jeg vil holde mit Ord at komme og sægte. Keiseren sagde: du har bevist dig oprigtig. Da Florentina fik at vide at Alexander var kommen, blev hun glad og sendte Bud efter ham. Da han kom til hende kysste hun ham og sagde: velsignet være den Stund du blev født, sig mig hvor skildtes du fra Ludvig? Han fortalte hende alting. Derpaa gik han hen i Ludvigs Bolig, og ingen vidste andet end det var Ludvig, undtagen Florentina.

Alexander sætter i Ludvigs Sted og vinder.

Samme Morgen forend de skulle sægte, sagde Alexander, i Seydons Narværelse, til Keiseren: idag vil jeg ridderligen bevise det med mit Legeme paa Seydons Legeme, at han haver løiet paa eders Datter. Seydon sagde: jeg vil bevise det paa dig, at du haver skændet hende. Derpaa rede de til Kamppladsen, hvor de sægtes des skrækkeligen lige til midt ud paa Aftenen, og tilsidst huggede Alexander Hovedet af Seydon og bragte det til Florentina, som blev meget glad derover. Hun løb strax dermed til hendes Fader og sagde: see, her er det skammelige Hoved som har løiet paa mig. Da Keiseren merkede at Alexander havde vundet, (som han meente var Ludvig) lod han ham falde til sig og sagde: fiere Ludvig, du haver idag frelst dig og min Datter fra Døden, jeg vil herefter have dig fierere. Han sagde: Gud i Himmelen bestiermer dem som sætter Troe til ham. Vil I ikke tillade mig at reise hjem til min Fader som jeg forlod syg, formedelst at jeg skulde komme til Fægtningen, jeg vil snart komme igien til eder? Keiseren sagde: naar du vil skynde dig at komme

igien, skal det være dig tilladt, og herefter skal du altid finde mig beredt til at giøre din Villie. Derpaa reiste han hjem til sit Rige. Ludvig blev glad da han saae ham, og spurgde hvordan det havde gaaet ham? Han sagde: reis hjem til Keiseren og tien ham som tilforn, thi jeg haver lovet ham snart at komme igien, og jeg har ogsaa dræbt din Modstander. Ludvig faldt paa Knæ og takkede ham; derpaa reed han hjem til Keiseren. Natten derpaa sov Alexander hos Dronningen, kysste og talede meget kjerlig til hende. Hun sagde: det er Tid at du engang beviser mig nogen Kierlighed. Han sagde: hvorfor siger du dette? Hun sagde: har der ikke hver Nat, lige hidindtil, lagt et Sværd imellem os, at vi ikke skulle røre hinanden. Nu merkede han sin Vens Trostak og sagde, jeg har ikke gjort det for at fornærme dig, men blot for at prøve dig, da man siger at Fruentimmerne have blød Natur, derfor gjorde jeg det. Da hun hørte det, tænkte hun har du villet sige at forsmæde mig saaledes, vil jeg hævne det. Derpaa raadsløg hun sig med en Ridder, som hun elskede, at de vilde forgive Kongen med Gift; hvilket de ogsaa gjorde, men han blev spedallst deraf. Derover fordreue Folket ham af Riget. Paa samme Tid da dette stede døde Keiser Cyrus, og Ludvig blev Keiser og tillige Konge i Israel. Da Alexander hørte det, flygtede han til sin Ven Ludvig. Han ankom just ved Middagstid til Stortet og Keiseren sad ved Taffelet, han bankede paa Porten. Portneren spurgde: hvorfor han bankede. Han sagde: jeg er en spedallst Mand, foragtet af enhver, derfor beder jeg for Guds og Kong Alexanders Skyld at du lader mig komme ind og saae noget at spise paa Gulvet ved Keiseren. Portneren berettede alt hvad den Spedallste havde sagt og forlangt til Keiseren, og da denne hørte at han havde nævnt Kong Alexanders Navn, befalede han, at han skulde lade ham komme ind. Da Alexander kom ind, satte han sig paa Gulvet, hvor han fik noget at spise. Derpaa sagde han til en af Tjenerne: sig til Keiseren, at han, for Guds og Kong Alexanders Skyld, engang lader mig drikke af sit eget Bæger. Tjeneren berettede det til Keiseren; da denne hørte, at den Spe-

dalske atter havde hørt Kong Alexanders Navn, befalede han: at man skulde fylde hans Bæger med den bedste Vin og give ham den; hvilket ogsaa skede. Da Alexander havde drukket, tog han den Guldring af sin Finger, som Keiser Ludvig havde givet ham til en evig Afmindelse, kastede den i Bægeret, og sagde til en af Tjenerne: giv dette Bæger samt Guldringen som besinder sig i samme til Keiseren. Tjeneren bragte det til Keiseren. Da Keiseren saa Ringen, kiendte han den, og sagde ved sig selv: enten er Kong Alexander død, eller den Spedalske har staaet samme. Derpaa befalede han ham, at han ikke maatte gaa bort, førend han havde talt med ham. Alexander sagde: jeg vil adlyde eder. Efter Taffelet sagde Keiseren til den Spedalske: sig mig, du fattige Mand, hvor har du faaet denne Ring? Han svarede: naadige Herre, kiender I den ikke? Keiseren sagde: ja, det er den jeg har givet Kong Alexander til en Afmindelse. Han svarede: jeg forsikrer eder, den som I har givet den til, har ogsaa tilbageleveret eder samme, thi jeg er selv Alexander. Da Keiseren hørte det, faldt han paa Jorden og græd bitterlig; derpaa sagde han: min bedste Ven Alexander, fortæl mig hvordan du er kommen i den usle Tilstand. Han fortalte ham at hans Hustru var Skyld i at han blev spedalsk og at han derover blev forjaget af Folket, og af hvad Årsag hun gjorde det. Da Keiseren hørte det, kysste han ham og sagde: vær taalmodig, jeg vil sende Bud efter de færdigste Læger og anvende alt som er mig mulig for at faa dig helbredet; men jeg vil bede dig om at du ikke aabenbarer dig for nogen, især for Keiserinden, thi hun vil blive meget bedrøvet derover. Derpaa lod han ham lægge i en prægtig Seng og blev forsynet med alt Fornødent. Da Lægerne kom, som Keiseren havde ladet hente, sagde han til dem: I høilærde Mand, kan I helbrede min udvalgte Ven som er bleven spedalsk, skal I rigelig blive belønnet. Lægerne sagde: vi vil gjøre vor Ehd. Da de havde følt hans Puls og beseet hans Wund og Blod, sagde de: det var ikke muligt at hjælpe ham. Da Keiseren hørte det, blev han bedrøvet, og befalede fattige og geistlige

Personer, at de skulde bede til Gud for Alexander at han skulde give ham sin Helbred. Keiseren selv bad ogsaa meget ofte og inderlig til Gud for ham. Derefter kom en Røst fra Himmelen og sagde til Alexander: ifald Keiseren vil dræbe sine 5 Sønner med sine egne Hænder, og vaske dig i deres Blod, saa kan du blive helbreddet. Da Alexander hørte det, sagde han ved sig selv: det er Synd at giøre sligt, som jeg hører af Røsten. Da Keiseren engang laae i Sengen og bad for Alexander, kom der ogsaa en Røst fra Himmelen og sagde til ham: Alexander veed selv hvorledes og hvormed han kan helbrede sig. Derpaa gif Keiseren til Alexander og sagde: jeg har fornummet af Gud, at du veed selv hvormed og paa hvad Maade du kan helbreddes, sig mig, hvorfor dølger du det for mig. Han svarede: det er ingen Under at jeg dulgte det, det kunde vel lade sig giøre, men det er utilladeligt. Da Keiseren hørte det, tiggede og bad han ham at han skulde siige ham det. Derpaa fortalte Alexander ham hvad Røsten som kom fra Himmelen havde sagt hvormed han kunde helbreddes, og at Marsagen hvorfor han havde dulgte det var denne: at han hellere vilde døe, end at man skulde dræbe et Vænneste for min Helbreds Skyld. Keiseren sagde: havde jeg endog ti Sønner, vilde jeg dræbe dem allesammen, for at helbrede dig. Dagen derpaa da Keiserinden var gaaet i Kirken, dræbte Keiseren hans 5 Sønner og lod Blodet løbe i et Trug; derpaa toede han Alexander deri, som strax blev helbreddet. Da Keiseren saae det, blev han glad, kysste ham og sagde: velsignet være den Stund jeg dræbte mine Børn for din Helbreds Skyld; reis nu nogle Mile herfra, og imorgen send Bud til mig, at du er paa Veien for at komme at besøge mig; da vil jeg ride dig imøde med stor Glæde. Alexander reisste hemmelig bort, og Dagen derpaa lod han Keiseren vide hans Ankomst. Keiseren berættede det strax til Keiserinden, som blev meget glad derover og sagde: vi vil ride ham imøde med et pragtfuld Følge. Den Tid vidste Keiserinden endnu intet om hendes Børns Død. Keiseren og Keiserinden rede da Kong Alexander imøde, og modtog ham med stor Glæde, og ledsagede ham til Slottet. Derpaa

gik de til Taffels og Kong Alexander sad imellem Keiseren og Keiserinden, som beviiste ham al den Vensteb hun formaaede. Da Keiseren merkede det, blev han glad og sagde til Keiserinden: saae du forleden Dag den spædalske Mand, som ved vores Taffel sad paa Gulvet og spiste og drak af mit Bager? Hun sagde: ja. Derpaa sagde han til hende: sig mig nu oprigtig, dersom Alexander var i slig en uffel Forsatning, og han ikke kunde helbredes, undtagen jeg dræbte vore 5 Sønner og toede ham i deres Blod, vilde du vel tillade det? Hun svarede: at ja, havde jeg end ti Sønner vilde jeg selv dræbe dem allesammen, for at helbrede Kong Alexander, thi døde han, kunde man jo aldrig saae ham igien, men jeg er ung og kan endnu saae mange Børn. Da Keiseren hørte det, sagde han: den spædalske Mand som sad paa Gulvet, var virkelig Kong Alexander, som nu er nærværende hos os, og han kunde ikke have blevet helbredet, undtagen han skulde toes i vore Børns Blod; derfor har jeg dræbt dem allesammen, toet ham i deres Blod, og deraf blev han helbredet igien. I det samme hørtes der stor Jammerstrig, Keiserinden og Ammerne løbe ind til Børnene. Da de kom derind, saae de Børnene danse, springe og synge The Deum Laudamus. Derpaa løb de ind og berettede Keiseren det, som af stor Glæde strax sprang op fra Bordet og løb ind til Børnene. Alexander og alle Tilstedeværende fulgte bag efter. Keiseren, Keiserinden, Alexander og alle Tilstedeværende vare overmaade glade derover, og takkede den almægtige Gud for sin store Naade og Barmhertighed. Noget derefter samlede Keiseren og Kong Alexander en mægtig Krigshær, droge til Egypten og indtog det med stormende Haand. Derpaa lod Keiser Ludvig Kong Alexanders Hustru samt Ridderen, med hvilken hun havde brudt sit Egetskab, kaste paa et Baal og brændes. Derefter fik Kong Alexander sit Rige igien, og tog Keiser Ludvigs eneste Søster til Hustru. Da alting var i Rolighed, reiste Kong Ludvig hjem til sit Rige. Noget Tid derefter tænkte Kong Alexander paa sine gode Forældre, som havde kastet ham i Hæbet, og fik i Sindet at besøge dem. Derpaa sendte han Bud

til dem, at de skulde beløbe sig paa, at Kongen inden en kort Tid, kommer for at besøge dem. Budet reiste derhen og meldte Kongens Besøg hos dem. Kongens Forældre sagde til ham: velsignet være den Stund, i hvilken vor Konge vil nedværdige sig at besøge os, aldrig har vi haft saa stor en Ære, sig han skal være os meget velkommen. Budet reiste hjem til Kongen og berettede ham det. Derpaa reiste Kongen med et pragtig Følge til sine Forældre. Hans Fader reed ham imøde, modtog ham med stor Glæde, og ledsagede ham til hans Gaard. Hans Moder gik ham ogsaa imøde, faldt paa hendes Knæ og sagde: naadigste Konge, I beviser os en stor Ære, med det at I besøger os. Kongen reiste hende op og tog hende i Havn.

Sorledes Kong Alexander kom til hans Forældre i Besøg, og de fiende ham ikke.

Da Ridderen, nemlig Kongens Fader, fornam at Maden var færdig, bad han Kongen sætte sig til Taffels. Derpaa tog Ridderen et Bækken og vilde vaskes Kongens Hænder, og Fruen, nemlig Kongens Moder, stod tilrede med et Haandklæde. Da Kongen saa det, loe han hemmelig, og sagde ved sig selv: nu er Matteredens Sang opfyldt, som jeg forhen udtydede. Derpaa kaldte han paa en af sine Tienere, som han befalede at skulde tage Bækket og Haandklædet fra sine Forældre. Da sagde de: ere vi da ikke værdige til at tiene eder, jeg beder eder lader os forrette det. Kongen svarede: det skal ikke skee. Derpaa befalede han: at hans Fader skulde sidde paa venstre og Moderen paa hans høire Side ved Taffelet, og han blev bevertet paa det prægtigste. Efter Taffelet sagde Kongen til hans Forældre: at han ønskede at tale med dem ganske allene. Derpaa ginge de alle tre ind i et andet Værelse; der sagde Kongen til dem: kære Ridder og Frue, har I ingen Børn? De svarede: nei. Han sagde: har I aldrig haft nogle? De svarede: vi har haft en Søn, men han er død for lange siden. Han spurgde: hvad fik han for en Død? De svarede: en naturlig Død. Han sagde: saaer jeg at vide at han har faaet en anden Død,

da skal I straffes for eders Løgn. De sagde: naadige Konge, hvorfor spørge I saa noie efter vores Søn? Han svarede: det er ikke uden Aarsag, jeg vil strax have det at vide, ellers skal I døe. Da de saae at det var Kongens Alvor, faldt de ned for hans Fødder og bade om Raade. Kongen løstede dem op fra Jorden igien og spurgde: siger mig hvorledes gif det til med eders Søn, har I maastee dræbt ham, og hvorfor gjorde I det? De sagde: naadige Konge, forbarmer eder over os, vi havde een eneste Søn, han udlagde os en Rattergals Sana og sagde: det betyder, at mine Forældre skal engang komme til at tiene mig, min Fader skal vaske mine Hænder, og min Moder bringe et Haandklæde til at tørre mig med, naar jeg vil tillade det; derover bleve vi opirret til Brede og kastede ham i Havet. Da sagde Kongen: hvad Ugierning var det om det end alisammen havde skeet, som han udtydede; det var en stor Daarfab af eder, at I ville staae imod den almægtigste Guds Villie, og fordomme eder selv. Aarsagen hvorfor jeg saa noie erklyndigede mig derom er denne: thi jeg er eders Søn som I kastede i Havet. Da de hørte dette, frygtede de sig endnu meget mere og bade om Raade. Kongen sagde: frygter ikke, thi eder skal intet Ont viderfares. Mine kiære Forældre, I skal fra idag af, og saa lange I leve, have lige Bøld, Magt, Ære og Bønde med mig over mit Rige."

Da sagde Keiserens Søn til sin Fader: Herre har I forstaaet hvad jeg har fortalt Eder? Keiseren, svarede: ja meget got. Sønnen sagde: endskjønt Gud har givet mig mere Visdom end andre Mennesker har jeg dog ikke søgt at tage eller røve eders Rige fra eder, men tværtimod har jeg bevist eder Ære og Dommyghed, ligesom Sønnen beviste imod sin Fader som kastede ham i Havet. Keiseren sagde: af min kiære Søn, du har fortalt mig det allersmukkeste og tankværdigste Eventyr jeg kunde forlange, og aldrig har jeg hørt noget lystigere. Fra i Dag af vil jeg overgive dig Regieringen over hele Riget.

Da sagde den unge Keiser: nu er det Tid at Keiserinden bliver dæmt. Keiseren bad Dommeren strax

at fælde en Dom over hende. Dommeren svarede: Herre Keiser, hvorfor forlanger I det af mig, da I jo selv, med Lov og Ret, kan domme over hende, lader hende dræbes. Derpaa blev Keiserinden bunden ved en Hesterumpe og slæbt til Galgen og hængt, derefter blev hun nedtaget og kastet paa en Ild. Keiserindens Hoerkarl fik ogsaa en forfærdelig Død, han blev hugget Led fra Led. Derover glædede sig alt Folket i hele Riget, at de havde faaet sli en Dom. Noget Tid derefter døde Keiseren. Hans Søn Diocletianus regierede i hans Sted; de syv vise Mestere vare bestaaende ved ham, hvilke han holdt i stor Ære og Agtelse; saa at hans rostes derfor af enhver. Han var ellers en stor Tyran, og forfulgte de Christne med Maximiliane i 20 Aar. Men derefter i sit 86de Aar blev han forgiven og døde.

